

American Pravda: 9/11 Conspiracy Theories

Ron Unz • September 10, 2018

Original:

<https://www.unz.com/runz/american-pravda-911-conspiracy-theories/?highlight=American+Pravda:+9/11+conspiracy+theory>

Translated:

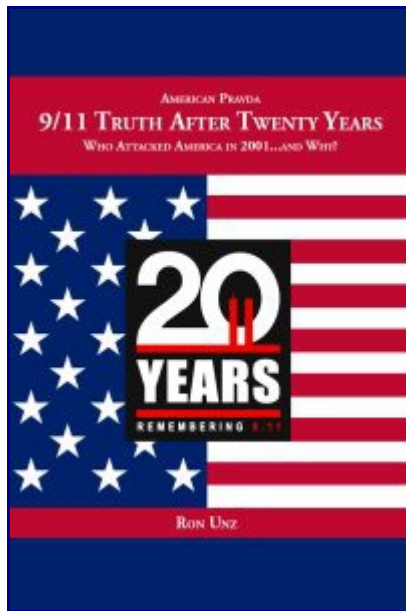
Amerikai Pravda: 9/11 ÖsszeesküvésElméletek

Ron Unz • 2018. szeptember 10

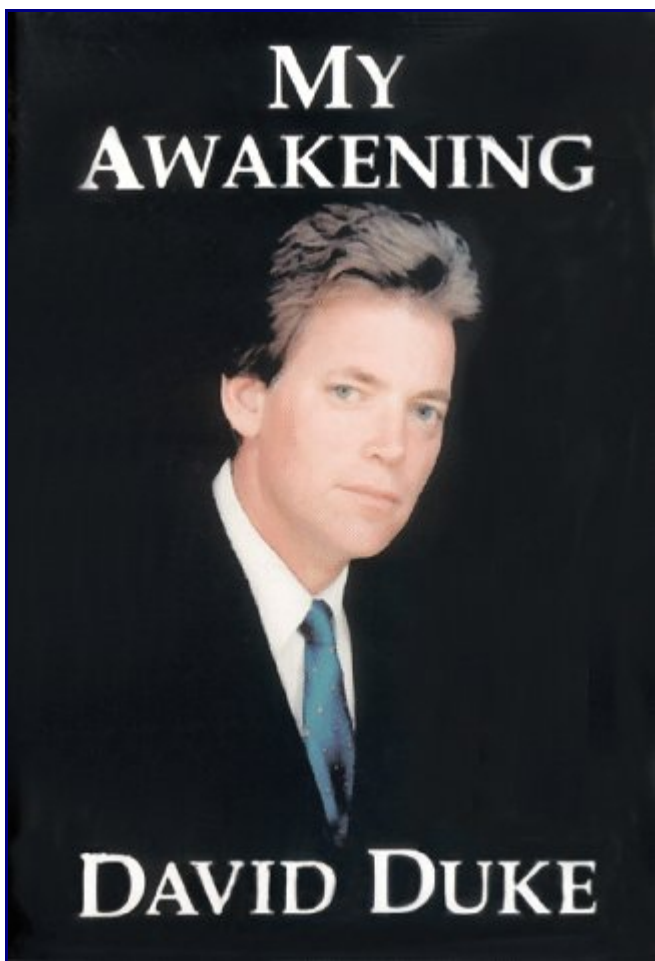
https://www-unz-com.translate.google.com/runz/american-pravda-911-conspiracy-theories/?highlight=American+Pravda:+9/11+conspiracy+theory&_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

Még 1999-ben meghívtak, hogy csatlakozzam [Steve Sailer HBD e-mail csoportjához](#), ahol mindenféle érdekes emberrel találkoztam. A résztvevők leginkább értelmiségiek vagy újságírók voltak, akik élesen heterodoxeket vallottak a faji különbségekről, különösen az IQ-ról és a bűnözésről, és ez tükröződött a kissé eufemisztikus címben, amely az „Emberi biodiverzitás” rövidítése. A vitatott névsor ésszerű érzéke az, hogy kevesebb mint régebben korábban egy Glayde Whitney nevű alapító tag közreműködött David Duke *My Awakening* című 700 oldalas opuszának előszavában.

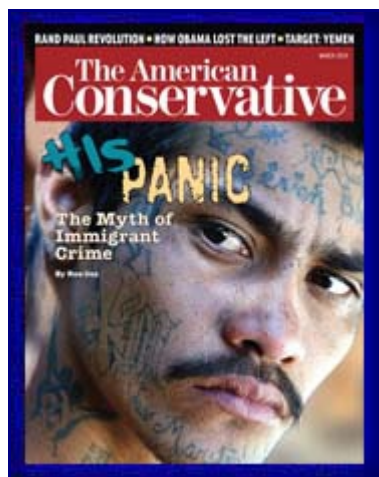
Bár a megbeszélések célja a tudományos kérdésekre adott, néha úgy tűnt, hogy a heves viták fele a bevándorlás körül forog, és ebben az erősen vitatott változatlanul 99-11 körüli túlsúlyban voltam, még a maroknyi magát liberálisnak valló emberrel is. rendszeresen szembeszállnak

velem. Az ilyen hosszúnak tűnő esélyek ellenére mindig győztesnek tartottam magamat a végtelen vitákban, bár el kell ismernem, hogy a közönség 99%-a valóban másképp döntött.

Különösen vitatott volt a spanyol bevándorlók bűnözési arányának kérdése, amelyről azt állítottam, hogy nagyjából megegyezik a fehérekével, és ezt az álláspontot gyakorlatilag az összes professzor és szerző teljes örültségnek minősítette. Ez a bizonyos vita olyan sok éven át tartott, hogy végül már nem is vitatkoztam az esettel, de csak hébe-hóba adtam néhány szatirikust a témában.

Megtörténhet, hogy a néhai J. Philippe Rushton, a Nyugat-Ontariói Egyetem pszichológia szakos professzora nagyon alkalmi résztvevője volt, és az egyik viccem véletlenül felkeltette a megállt. Kicsit humortalan lévén, nem tudta felfogni, hogy a megjegyzéseim tulajdonképpen szótlanként voltak, és három-négy magyarázkodás után végül kénytelen voltam a lehető legpontosabban kifejezni álláspontomat: „A spanyolok hozzávetőlegesen ugyanígy vannak. a bűnözés aránya, mint az egykorú fehérek esetében.” Teljesen megdöbbenőnek találta az állítást, mondván, hogy az abszolút ellentmond mindennek, amit a témáról megtudott, és azzal is fenyegetett, hogy felborítja az egész ideológiai világnézetet, amely az emberi faji különbségeket vizsgálja előző harminc évnyi tudományos kutatás során oly gondosan felépített.

Most Rushtont széles körben a világ legkiválóbb fehér nacionalista akadémiai tudósaként tartották számon, és alapvetően azt mondta, hogy megenné a saját kalapját, ha ellenmondásos faji elemzésem helyesnek bizonyul. Egy ilyen intellektuális kihívás csábító volt ahhoz, hogy ellenálljak, ezért egy rövid szünetet tartottam a folyamatban lévő szoftverprojektemben, hogy kidolgozzam a bűnözés számát.

▲ ▼ Valójában a kvantitatív eredmények pontosan úgy jöttek ki, ahogyan tudtam, és nagyon elégedett voltam a címlapsztorimmal, a „[The Myth of Hispanic Crime](#)” című folyóirattal, amely 2010. márciusi számában jelent meg *Amerikai Konzervatív*. A részletes elemzésem nem csak megnyerte Rushton professzort és a legtöbb megfontolt kritikusomat, hanem [hatalmas internetes vitát](#) is kiváltott, és széles körben elterjedt. Akkoriban értetlenül álltam, hogy ilyen egyszerű számításokat korábban nem végzett Amerika bevándorlóbarát akadémikusainak és újságíróinak hatalmas serege, és csak azon tűnődtem, vajon szándékosan kerültek-e el a kérdés vizsgálatát, [mert attól tartottak, hogy bevándorlóellenes ellenfeleik állításai teljesen helyesnek bizonyulna](#). Függetlenül az októl, évekig, amikor a Google-ba rákerestem a „Hispanic Crime” vagy a „Latino Crime” kifejezésre, a keresőmotor sok tízmillió weboldalt keresett, de a saját cikkem

általában az első öt vagy hat találat szerepel, elég gyakran az első kettő vagy három között. Még ma, közel egy évtizeddel később is, cikkem példányai még mindig kiemelkedően előkelő helyet foglalnak el a Google, a Bing és a DuckDuckGo ilyen jellegű kereséseiben.

Valóban helyes volt a vitatott elemzésem? Nos, amikor 1992-ben Palo Alto-ba költöztem, a szomszédos Kelet-Palo Alto-ban volt a gyilkos az egy főre jutó jóságok aránya Amerikában, ami nyilvánvalóan idegessé tette az itteni embereket. Ám az elkövetkező 25 év során a legális és illegális spanyol bevándorlók hatalmas özöne söpört be a régióba, és a város túlnyomórészt latinokká és bevándorlókká vált. Talán véletlen, hogy az emberölések aránya körülbelül 99%-kal csökkent, [az elmúlt két évben egyetlen gyilkosság rontotta el](#), egy gyilkosság-öngyilkosság pár idős fehér lesbikus részvételével, az összes többi bűnözési ráta is zuhant. Palo Alto a Google, a Facebook, az Apple és számos más vezető technológiai vállalat vezérigazgatóinak otthona, így a jobboldali aktivistáknak talán nem kell teljesen elbizonytalanodniuk, hogy bevándorlóellenes buzgóságuk általában süket fülekre talált a Szilícium-völgy üzleti közösségében.

Bár a bevándorlás és a spanyol bűnözés örök téma volt ebben a HBD-csoportban, a szeptember 11-i merényletek után néhány évig ez utóbbi kérdést szinte teljesen kiszorította a muszlim terrorizmusról és az azt kísérő civilizációk összezapásáról szóló lázas eszmecsere. Ismét mindig a 99:1 arányú megosztottság rövidebb végén jártam, és a csoportban csaknem az összes többi tagja azt állította, hogy a World Trade Center megsemmisítése végérvényesen bebizonyította, hogy le kell zárunk határainkat a külföldi bevándorlók előtt. Rámutattam, hogy mivel az érintett arab gépeltérítők nem bevándorlók, hanem általában turistavízummal léptek be országunkba, talán a „terrorizmus elleni háborút” át kellene nevezni „turizmus elleni háborúnak”, és meg kell védenünk Amerikát a teljes bezárással. határainkat az utóbbi rémisztő kockázataira. Mégis mindenki figyelmen kívül hagyta bölcs tanácsomat.

Maguk a szeptember 11-i támadások engem is annyira megdöbbenetettek, mint mindenki mást a HBD-listán, de attól eltekintve, hogy figyelmesen elolvastam a *New York Times* alakuló történetét. és reggeli újságom, túlságosan el voltam foglalva a munkámmal ahhoz, hogy más a többi a témát. Eleinte mindenki biztosnak tűnt, hogy hamarosan újabb támadási hullám következik be az országunkban maradt több tucat vagy akár több száz iszlám terrorista részéről, de semmi ilyesmi nem történt. Miután néhány hét telt el minden további, még kisebb robbanás nélkül, elmondtam a HBD többi tagját, hogy most erősen gyanítom, hogy Amerikában terrorista minden utolsó Al-Kaida meghalt a szeptember 11-i öngyilkos merényletben. t egyetlen megmaradt tisztet hagytak hátra, hogy további zűrzavart követhet el. A többiek közül sokan nem értek egyet velem, de ahogy teltek a hónapok és évek, meglepő hipotézisem beigazolódott.

▲ ▼ Volt egy fontos kivétel ez alól a minta alól, de ez a szabály a szabály megerősítését szolgálta. Ahogy néhány éve írtam [az eredetiben Amerikai Pravda](#)” cikk:

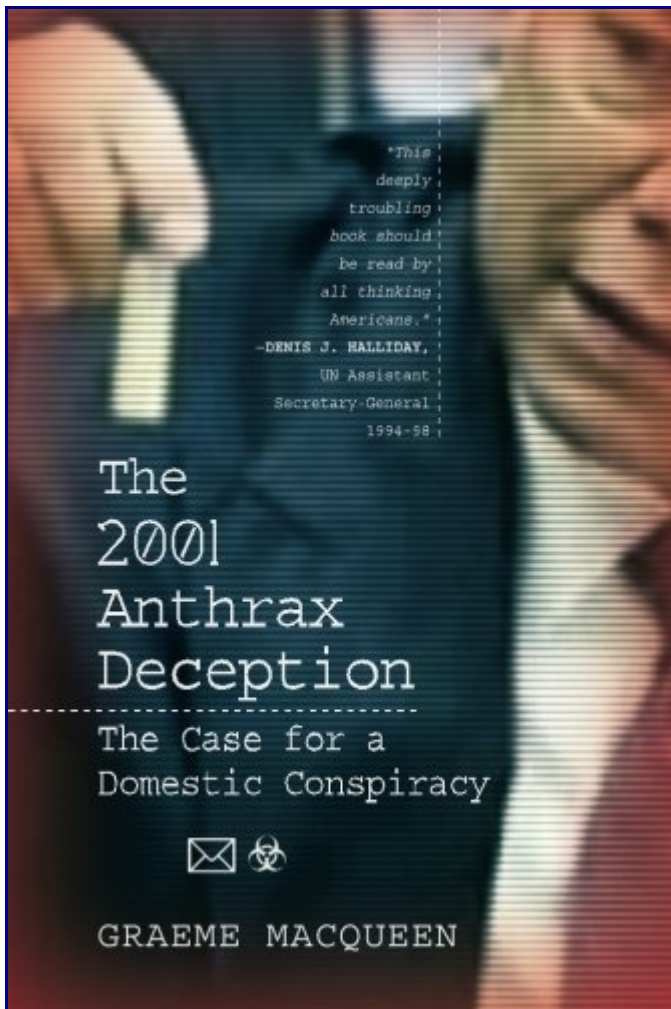
Tekintsük a szeptember 11-e utáni hetekben szinte elfeledett lépfene-támadásokat, amelyek megrémítették uralkodó keleti parti elitünket, és ösztönözték a példátlan Patriot Act elfogadását, megszüntetve ezzel számos hagyományos polgári-libertárius védelmet. Ebben az időszakban a *New York Times* és más vezető újságok minden

reggel olyan cikkeket közöltek, amelyek a halálos támadások titokzatos természetét és az FBI nyomozóinak teljes megdöbbenését írták le. De esténként az interneten olvastam olyan tökéletesen tekintélyes újságírók történeteit, mint például a *Salon* 's [Laura Rozen](#) vagy [a Hartford Courant munkatársai](#), amelyek rengeteg további részlettel és valószínű gyanúsítottokra és indítékra mutattak rá.

Bár a lépfenét hordozó leveleket állítólag egy arab terrorista írta, az FBI gyorsan megállapította, hogy a nyelv és a stílus nem arab szerzőre utal, míg a tesztek a Ft-ban található biofegyver-kutató létesítményre utaltak. Detrick, Md., mint az anyag valószínű forrása. Ám közvetlenül a halálos küldemények megérkezése előtt a Quantico (Va.) katonai rendőrsége is kapott egy névtelen levelet, amely figyelmeztette, hogy egy volt Ft. A Detrick alkalmazottja, az egyiptomi születésű Dr. Ayaad Assaad nemzeti bioterror kampány indítását tervezheti. A nyomozók gyorsan tisztázták Dr. Assaadot, de a vádak nagyon részletes természete felfedte, hogy bensőséges ismeretekkel rendelkezik a munkaviszonyáról és a Ft. Detrick létesítményei. Tekintettel az anthrax-borítékok és a hamis bioterrorizmus-vádak közel egyidejű közzétételére,

Ki kísérelte volna meg Dr. Assaadot bioterrorizmusnak minősíteni? Néhány évvel korábban elkeseredett személyes viszályba keveredett néhány forintjával. Detrick munkatársait, beleértve a rasszizmus vádjait, a hivatalos megrovásokat és a dühös vádakat. Amikor egy FBI-tiszt megosztotta a vádaskodó levél másolatát egy neves nyelvi kriminalisztikai szakértővel, és lehetővé tette számára, hogy összehasonlítsa a szöveget 40 biológiai hadviselési labor alkalmazottjának írásaival, tökéletes egyezést talált az egyik ilyen személynél. Évekig mondtam a barátaimnak, hogy bárki, aki 30 percet töltött a Google-lal, valószínűleg meg tudja határozni a valószínű lépfenegyilkos nevét és indítékát, és legtöbbjük sikeresen teljesítette a kihívásomat.

Ez az erős bizonyíték szinte nem figyelmet a nagy nemzeti médiában, és semmi jel nem utal arra, hogy az FBI valaha is követte volna ezeket a nyomokat, vagy kihallgatta volna a megnevezett gyanúsítottakat. Ehelyett a nyomozók megkísérelték elhanyagolható bizonyítékokra alapozni a támadásokat egy Dr. Steven Hatfill ellen, ami után teljesen felmentették, és 5,6 millió dolláros megegyezést nyert a kormánytól az évekig tartó súlyos zaklatásért. Később Bruce Ivins és családja hasonló üldözése vezetett az öngyilkossághoz, ami után az FBI lezártnak nyilvánította az ügyet, bár Dr. Ivins korábbi kollégái bebizonyították, hogy nem volt indíték, eszköze vagy lehetősége. 2008-ban megrendeltem [egy jelentős, 3000 szavas címlapsztorit a magazinomban](#) Összefoglalva mindezt a döntő bizonyítékot, és ismét szinte senki sem figyelt rá a mainstream médiában.

▲ ▼ Magukkal a szeptember 11-i merényletekkel ellentétben szorosán követtem az Anthrax-terrorizmust, és megdöbbentett a kormányzati nyomozók és vezető lapjaink furcsa hallgatása. Akkoriban általában azt feltételeztem, hogy a támadások egyáltalán nem kapcsolódnak szeptember 11-éhez, és csupán opportunisták jellegűek voltak, de egyszerűen nem tudtam megérteni, hogy napi néhány percnyi *Salon* és a *Hartford Courant* olvasása az interneten hogyan képes látszólag megoldani a frontot. oldal rejtély, amely mindenkit megdöbbentett az FBI-nál és a *New York Times*nál. Körülbelül akkoriban kezdtem el azon töprengeni, hogy vajon az elit médiakiadványok, amelyekre mindig is támaszkodtam, pusztán a „[mieinkAmerikai Pravda](#)” más néven. Ráadásul Prof. Graeme MacQueen 2014-es könyve, amelyet csak nemrég fedeztem fel, ésszerűen meggyőzően bizonyítja, hogy az Anthrax-gyilkosságok szorosán összefüggenek magukkal a szeptember 11-i merényletekkel, ami nagymértékben felnagyította médiaelitünk rosszindulatát.

Az elméleti fizikában új tudományos áttörések gyakran akkor következnek be, amikor az ismert tárgyak megmagyarázhatatlan módon viselkednek, ami korábban nem sejtett erők vagy részecskék létezésére utal. Az evolúciós biológiában, amikor úgy tűnik, hogy egy organizmus saját genetikai érdekei ellen cselekszik, nyugodtan feltételezhetjük, hogy valószínűleg egy másik entitás, tipikusan egy parazita irányítása alá került, amely eltérítette a gazdát, és tevékenységét más felé irányítja. véget ér. Bár nem lehettem teljesen biztos abban, hogy mi történik saját hazám politikájával és médiájával, valami nagyon furcsa és nyugtalanító dolog történt.

A dolgok hamarosan sokkal rosszabbra fordultak. Mivel a szeptember 11-i támadásokat

nyilvánvalóan Oszama bin Laden szervezte, és Afganisztánban tartózkodott a tálibok védelme alatt, az ország elleni támadásunk legalábbis racionálisnak tűnt. De hirtelen hamarosan szóba került a Szaddám Huszein Irak elleni támadás, aminek semmi értelme nem volt.

▲ ▼ Először nem hittem el, mi történik, egyszerűen lenyűgözött a „miénk” lélegzetelállító ereje és becstelensége. Amerikai Pravda”, amivel az intézményi média olyan könnyedén alakítja át a feketét fehérré és az éjszakát nappallá. Még egyszer idézek [az eredeti](#), ilyen című cikkemből:

▲ ▼ Az iraki háború körülményei ezt mutatják, és minden bizonnyal a modern idők legfurcsább katonai konfliktusai közé sorolják. A 2001-es amerikai támadásokat gyorsan az al-Kaida radikális iszlamistáinak tulajdonították, akiknek a közel-keleti legelkeseredettebb ellensége mindig is Szaddám Huszein világi iraki Baathist rezsimje volt. A Bush-kormány és neokonzervatív szövetségesei azonban félrevezető nyilvános kijelentések, hamis sajtókiszivároztatások és még hamisított bizonyítékok, például a „sárgatorta” dokumentumok révén használják fel a megfelelő előírásokat. Amerikaia médiát, hogy győzze meg polgárainkat arról, hogy a nem létező iraki tömegpusztító fegyverek halálos nemzeti fenyegetést jelentenek, és háborúval és invázióval meg kell semmisíteni őket. Valójában több éven át az országos közvélemény-kutatások azt mutatták, **hogy a konzervatívok és a republikánusok nagyrészt valóban úgy gondolták, hogy Szaddám volt a 9/11-es kitaláló, és az iraki háborút megtorlásként vívták. Gondoljunk csak bele, milyen bizarrnak tűnne az 1940-es évek története, ha Amerika megtámadta volna Kínát Pearl Harbor megtorlásaként.**

▲ ▼ A 2001 utáni években az igaz tények könnyen hozzáférhetőek voltak bárki számára, aki odafigyelt, de a legtöbb Amerikai nem zavarják magukat, és egyszerűen abból merítik a világról alkotott felfogásukat, amit a nagy média elmondanak nekik, amelyek túlnyomórészt – szinte egységesen – támogatták az iraki háború ügyét; a beszélő fejek a tévében megteremtették a valóságunkat. A liberális és konzervatív spektrum prominens újságírói mohón megjelent a legnevetségesebb hazugságokat és torzításokat, melyek névtelen források adtak át nekik, és a Kongresszust a háború felé vezették.

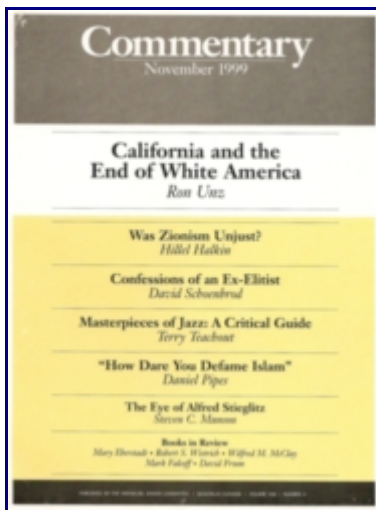
▲ ▼ Az eredmény az volt, amit [néhai barátom, Bill Odom altábornagy](#) joggal nevezett „**az iraki háború Egyesült Államok történetének legnagyobb stratégiai katasztrófájának**”. Amerikaierők több tízezer halált és sérülést szenvedtek, hatalmas hazánk hatalmas lépést tett a nemzeti csőd felé. A közgazdasági Nobel-díjas Joseph Stiglitz és mások úgy becsülik, hogy kamatokkal együtt a két közelmúltbeli háborúnk teljes hosszú távú költsége elérheti az 5 vagy 6 trillió dollárt, vagy akár az 50 000 dollárt is **amerikai háztartásonként**. Eközben Edward Wolff közgazdász számításai szerint a nagy recesszió és annak következményei csökkentették a medián személyes nettó értékét. Amerikai háztartás 57 000 dollárra 2010-ben, szemben a három korábbi értékkel közel kétszeresével. Ezeket az eszközöket és forrásokat összehasonlítva azt látjuk, **hogy az Amerikaia középosztály most a fizetésektelenség szélén lebeg, és a**

külföldi háborúink költségeit a vezető ok.

▲ ▼ De a bukásban végül senkit sem szenvedtek el komoly következményeket, és a felelős politikusok és magasan fizetett médiafigurák többsége ma is inkább prominens és jól fizetett. Legtöbbnek Amerikais, a valóság az, amit médiaszerveink mondanak nekünk, és mivel ezek nagyrészt figyelmen kívül hagyták az elmúlt évek háborúink tényeit és káros következményeit, Amerikai az emberek hasonlóan elfelejtették. A legutóbbi közvélemény-kutatások azt mutatják, hogy ma már csak a közvélemény fele gondolja úgy, hogy az iraki háború hiba volt.

James Bovard szerző társadalmunkat „figyelemhiányos demokráciaként” jellemezte, és George Orwellt meglepheti, hogy milyen gyorsan feledésbe merülnek a fontos események, ha a média elveszti érdeklődését.

Amikor 2002-ben George W. Bush elnök menthetetlenül az iraki háború felé kezdte mozgatni Amerikát, borzasztóan elsüllyedt érzéssel jöttem rá, hogy a köztudottan Izrael-barát neokon buzgóknak sikerült valahogy átvették az irányítást a kormánya külpolitikája felett, és ez a helyzet. még a legrosszabb rémálmomban sem gondoltam volna.

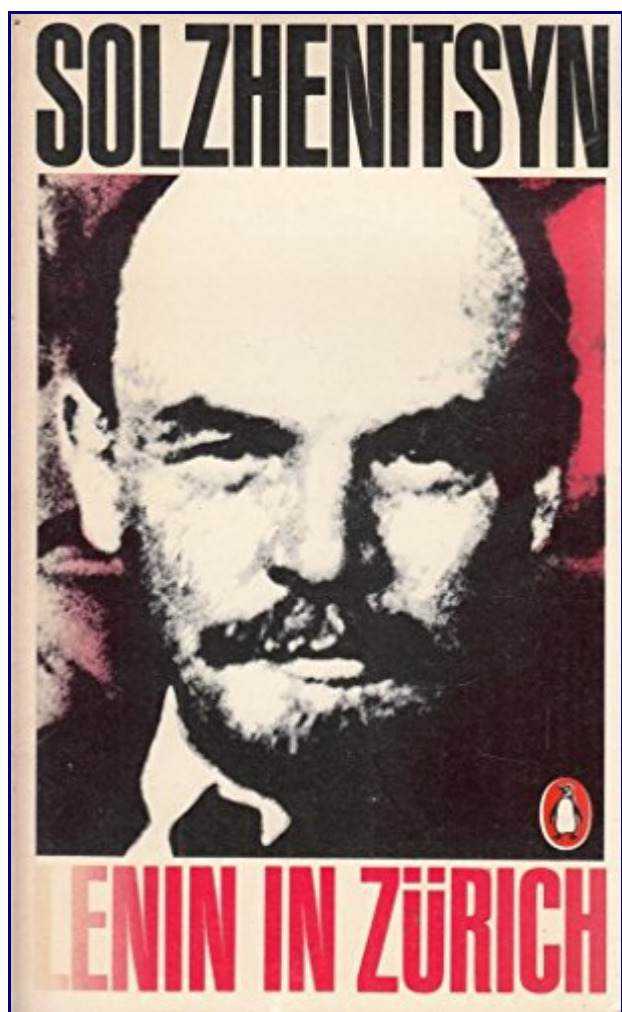

Az 1990-es évek során és még azután is nagyon baráti viszonyban voltam a neokonokkal New Yorkban és DC-ben, és szorosán együttműködve a bevándorlással és asszimilációval kapcsolatos kérdésekben. Valójában az 1999. decemberi „California and the End of White America” című cikkem nemcsak az egyik leghosszabb borítótörténet volt, amelyet a *Commentary* -ben, a szellemi zászlóshajójukban valaha is publikáltak, de még az éves adománygyűjtő levelének központi elemeként is hivatkoztak rá.

▲ ▼ Én és a többi DC-barátom is tisztában voltunk azzal, hogy a legtöbb neokon milyen fanatikus nézeteket vallott Izraelről és a közel-keleti politikáról, külpolitikai megszállottságaik pedig a vicceink és gúnyaink rendszeres elemei. De mivel elképzelhetetlennek tűnt, hogy valaha is bármiféle tekintélyt kapjanak ezen a területen, hitük viszonylag ártalmatlan különbségnek tűnt. Elvégre bárki el tudja képzelni, hogy fanatikus libertáriusokat a Pentagon teljesen uralma alá helyeznek, tévedek, hogy azonnal feloszlatják a Amerikaia fegyveres erők „statisztikai intézményként”?

mindent a neokonok teljes ideológiai diadala a szeptember 11-i támadások után még megdöbbentőbb volt, tekintettel a közelmúltban elszenvedett megsemmisítő politikai vereségre.

A 2000-es elnökválasztási kampány során szinte az összes neokonok John McCain szenátorhoz igazodtak, akinek a harca Bush-szal a republikánus jelölésért végül eléggé elkeseredett, és ennek következtében szinte teljesen kimerültek minden magas rangú szintű kinevezések. Dick Cheney alelnököt és Donald Rumsfeld védelmi minisztert akkoriban széles körben Bush-republikánusnak tekintették, akiknek nem voltak jelentős neokon kapcsolatai, és hasonló volt az összes többi vezető adminisztrációs személyre is, mint például Colin Powellre, Condeleeza Rice-re és Paul O'Neilre. Valójában Linda Chavez volt az egyetlen neokonzervatív, akit felkínáltak a kabinetben. és nemcsak hogy a Munkaügyi Osztályt mindig afféle jutalomnak tekintették egy GOP Adminisztrációban, de végül kénytelen volt visszavonni jelölését „dadaproblémái” miatt. A Bush alatt szolgálatot teljesítő legmagasabb rangú neokon Paul Wolfowitz Rumsfeld-helyettes volt, akinek látszólag jelentéktelen kinevezése minden értesítés nélkül elmúlt.

A neokonok többsége minden bizonnyal felismerte a 2000-es választásokon elszenvedett katasztrofális veszteséget. Akkoriban nagyon baráti viszonyban voltam Bill Kristollal, és amikor 2001 tavaszán bementem a *Weekly Standard* irodájába egy beszélgetésre, feltűnően lehangoltnak tűnt. Emlékszem, egy ponton a kezébe vette a fejét, és hangosan azon töprengett, vajon ideje lenne-e felhagynia a politikai csatározással, lemondani a szerkesztői posztról, és csendes állást foglalni egy DC agytrösztnél. Mégis mindössze nyolc-tíz hónappal később ő és közeli szövetségesei azon voltak, hogy elsőprő befolyást szerezzenek kormányunkban. **Egy hátborzongató párhuzam Alekszandr Szolzsenyicin: Lenin Zürichben** című történetével. **a teljesen véletlenszerű szeptember 11-i támadások és a háború kitörése hirtelen lehetővé tette**

egy kicsi, de elszánt ideológiai csoport számára, hogy átvegye az irányítást egy óriási ország felett.

Dr. Stephen J. Sniegowski 2008-as *The Transparent Cabal* című könyvében alapos beszámolót közöl a neokonokról és a Bush-kormányzat 9/11 utáni hatalomátvételéről, amely kényelmesen elérhető ezen a weboldalon:

- [The Transparent Cabal](#)

A neokonzervatív menetrend, a közel-keleti háború és Izrael nemzeti érdeke

Stephen J. Sniegowski • 2008 • 178 000 szó

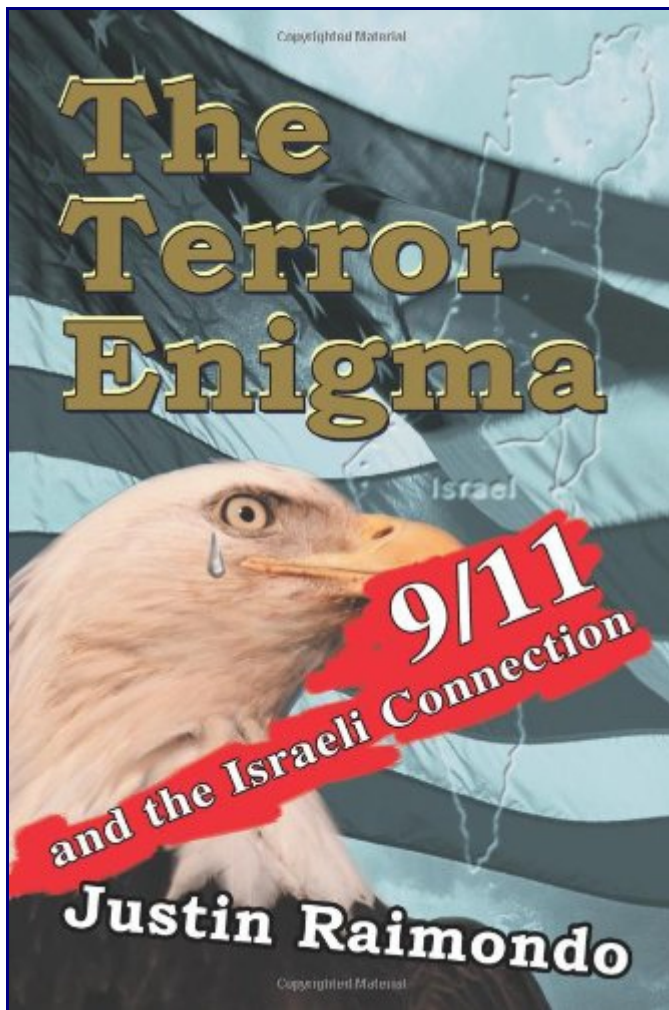
▲ ▼ Furcsa módon 9/11 után sok éven át nagyon kevés figyelmet fordítottam maguknak a támadásoknak a részletekre. [Teljesen a tartalomarchiváló szoftverrendszerem](#) felépítésével voltam elfoglalva, és a közpolitikai ügyben szánt kevés időm miatt teljesen a folyamatban lévő iraki háborús katasztrófára koncentráltam, valamint rettenetes félelmeimre, Bush pillanatban hirtelen előfordulhat. kiterjeszti a konfliktust Iránra. Annak ellenére, hogy a korrupt médiánk szégyentelenül visszhangozta a neokon hazugságokat, sem Iraknak, sem Iránnak semmi köze nem volt a szeptember 11-i merényletekhez, így ezek az események elhalványultak a tudatomban, és gyanítom, hogy a legtöbb másra is igaz. Amerikais. Az Al-Kaida nagyrészt eltűnt, Bin Laden pedig állítólag valahol egy barlangban bujkált. A végtelen belbiztonsági „fenyegető riasztások” ellenére nem volt további iszlám terrorizmus Amerikaitalaj, és viszonylag kevés máshol az iraki charnel házon kívül. Így a 9/11-i cselekmények pontos részletei szinte lényegtelené váltak számomra.

Mások, akiket ismertem, úgy tűnt, hasonlóan éreznek. Gyakorlatilag az összes eszmecsere, kapott régi barátommal, Bill Odommal, az NSA-t Ronald Reaganért irányító háromcsillagos tábornokkal folytattam, az iraki háborúról szólt, és fennáll annak a veszélye, hogy áterjed Iránra, valamint a Bush iránti érzett keserű haragra. szeretett [NSA-ját a hazai kémkedés alkotmányon kívüli eszközévé alakította.](#) Amikor a *New York Times* megtörte az NSA hazai kémkedésének nagyarányú történetét, Odom tábornok kijelentette, hogy Bush elnököt felelősségre vonni kell, Michael Hayden NSA igazgatót pedig hadbíróság elé kell állítani. De [a 2008-as korai halála előtti](#) évek során nem emlékszem, hogy maguk a szeptember 11-i támadások még egyszer is szóba kerültek volna vitáink során.

▲ ▼ Ugyanezekben az években [meglehetősen összebarátkoztam Alexander Cockburnnel](#) is, akinek a *Counterpunch* internetes magazinja nagyon ritka, jelentős ellenállási központnak tűnt Irakkal és Iránnal szembeni katasztrófális külpolitikánkkal szemben. Emlékszem, egyszer 2006-ban panaszkodott nekem [a „összeesküvése 9/11 Truth mozgalom „diói”](#), akik vég nélkül zaklatták kiadványát, és kifejeztem együttérzésemet. Mindannyian más-más politikai körökben mozogunk, és ez a rövid utalás lehetett az első és egyetlen alkalom, amikor hallottam a 9/11 igazságokról abban az időszakban, ami miatt inkább egy külön UFO-kultusznak tekintettem őket, mint bármi mást.

Igaz, időnként hallottam néhány jelentős furcsaságról a 9/11-i támadásokkal kapcsolatban itt-ott, és ezek minden bizonnyal gyanút keltettek. A legtöbb nap az *Antiwar.com címlapjára*

pillantottam , és úgy tűnt, hogy néhány **izraeli Moszad-ügynököt elkaptak a New York-i repülőgép-támadások forgatása közben**, miközben egy sokkal nagyobb Moszad „művésztanuló” kémművelet is megszakadt az országban. körülbelül ugyanabban az időben. Úgy tűnik, a *FoxNews* még egy többrészes sorozatot is sugárzott ez utóbbi témában , mielőtt az ADL nyomására a leleplezést leverték és „eltűnt”.

Bár nem voltam teljesen biztos az állítások hitelességében, **hihetőnek tűnt, hogy a Moszad előre tudott a támadásokról, és lehetővé tette, hogy tovább folytassanak, felismerve, hogy Izrael milyen hatalmas előnyökkel járna az arabellenes visszahatásból.** Azt hiszem, homályosan tudtam, hogy az *Antiwar.com* szerkesztőségi igazgatója, Justin Raimondo kiadta a *The Terror Enigma* című rövid könyvet ezekről a furcsa tényekről, provokatív „9/11 és az izraeli kapcsolat” alcímmel, de eszembe sem jutott, hogy elolvassam. . 2007-ben maga a *Counterpunch* tett közzé egy lenyűgöző folytatásos történetet az izraeli Moszad-ügynökök New York-i csoportjának letartóztatásáról, akiket azon a végzetes napon kaptak el a repülőgép-támadások forgatásán, és láthatóan ünnepelték őket, és a Moszad-tevékenység sokkal nagyobbak tűnt, mint azt korábban sejtettem. De mindezek a részletek kissé homályosak maradtak az elmémbe az iraki és iráni háborúkkal kapcsolatos mindenek felett álló aggályaim mellett.

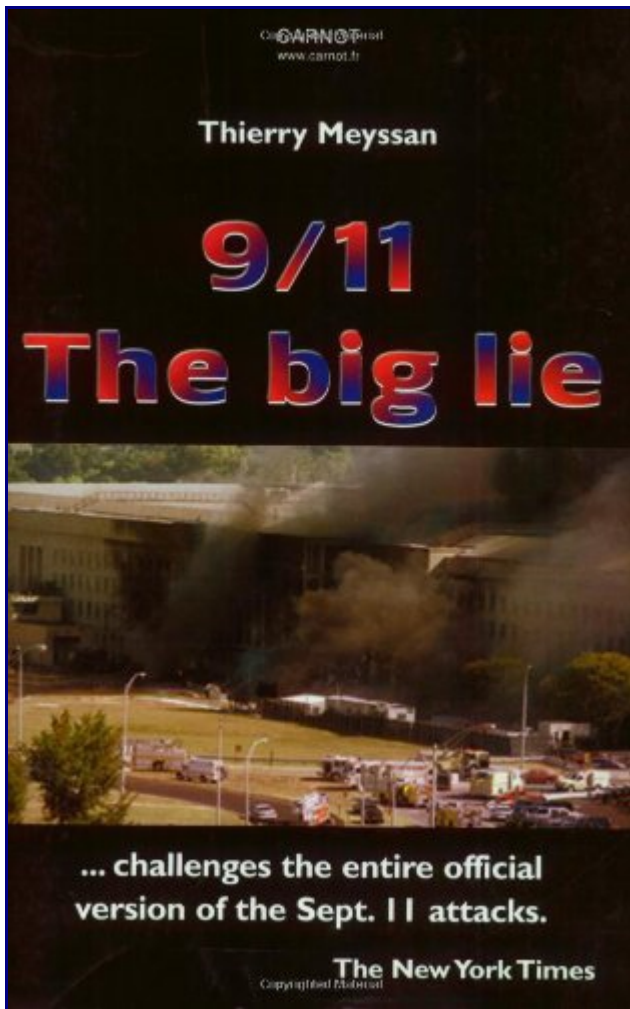
2008 végére azonban a fókuszom megváltozott. Bush nélkül hagyta el hivatalát, hogy iráni háborút indított volna, és Amerika sikeresen elkerülte a még veszélyesebb John McCain-kormány lövedékét. Feltételeztem, hogy Barack Obama szörnyű elnök lesz, és rosszabbnak bizonyult, mint amire számítottam, de mégis minden nap fellelegeztem, hogy a Fehér Házban

van.

Sőt, nagyjából ugyanebben az időben belebotlottam a szeptember 11-i támadások egy elképesztő részletébe, amely saját tudatlanságom figyelemre méltó mélységét demonstrálta. Egy *Counterpunch* cikkben felfedeztem, hogy közvetlenül a támadásokat követően a feltételezett terrorista mester, [Oszama bin Laden nyilvánosan tagadta a részvételét](#), még azt is kijelentette, hogy egyetlen jó muszlim sem követett volna el ilyen tetteket.

▲ ▼ Miután egy kicsit körülnéztem, és [teljesen megerősítettem ezt a tényt](#), megdöbbsentem. Szeptember 11. nemcsak a világtörténelem legsikeresebb terrortámadása volt, de fizikai méretét tekintve is nagyobb lehetett, mint az összes múltbeli terrorakció együttvéve. A terrorizmus teljes célja, hogy lehetővé tegye egy kis szervezet számára, hogy megmutassa a világnak, hogy komoly veszteségeket tud okozni egy erős államnak, és még soha nem hallottam olyan terrorista vezetőről, aki tagadta volna szerepét egy sikeres hadműveletben, nemhogy a történelem legnagyobb hadműveletében. [Valami rendkívül rossznak tűnt a média által generált narratívában, amit korábban elfogadtam.](#) Elkezdtem azon töprengeni, hogy nem voltam-e olyan megtévesztve, mint a tízmilliók Amerikais 2003-ban és 2004-ben, akik naivan azt hitték, hogy Szaddám volt a szeptember 11-i támadások kitalálója. A médiánk által generált illúziók világában élünk, és hirtelen úgy éreztem, hogy egy könnycseppet vettem észre a papírmásé hegyekben, amelyek egy hollywoodi hangszínpad háttérében láthatók. Ha valószínűleg nem Oszama volt a 9/11 szerzője, milyen hatalmas hamisságokat fogadtam el még vakon?

Néhány évvel később egy nagyon érdekes rovatra bukkantam Eric Margolistól, egy prominens kanadai külpolitikai újságírótól, akit kitisztítottak a médiából az iraki háború elleni erős ellenállása miatt. Régóta publikált heti rovatot a *Toronto Sunban*, és amikor ez a hivatali ideje lejárt, záró fellépését arra használta, hogy egy dupla hosszúságú darabot futtasson, kifejezve [erős kétségeit a hivatalos szeptember 11-i történettel kapcsolatban](#), még azt is megjegyezve, hogy a pakisztáni egykori igazgatója [A hírszerzés ragaszkodott hozzá, hogy a támadások mögött Izrael állt.](#)

minden egy régi barátom, aki erős kapcsolatban állt francia elit körökkel, valamikor megosztotta a szerinte mulatságos anekdotát. Megemlítette, hogy egy zártkörű párizsi vacsorán, amelyen befolyásos politikai és médiafigurák vettek részt, Franciaország volt védelmi minisztere azt mondta a többi hitetlenkedő vendégnek, hogy a Pentagont nem polgári repülőgépet, hanem rakéta érte. Barátom elmagyarázta, hogy a szóban forgó minisztert széles körben rendkívül intelligensnek és szelídnek tartották, ezzel bizonyítva, hogy a legelismertebb egyének is hinhetnek néha teljesen örült dolgokban.

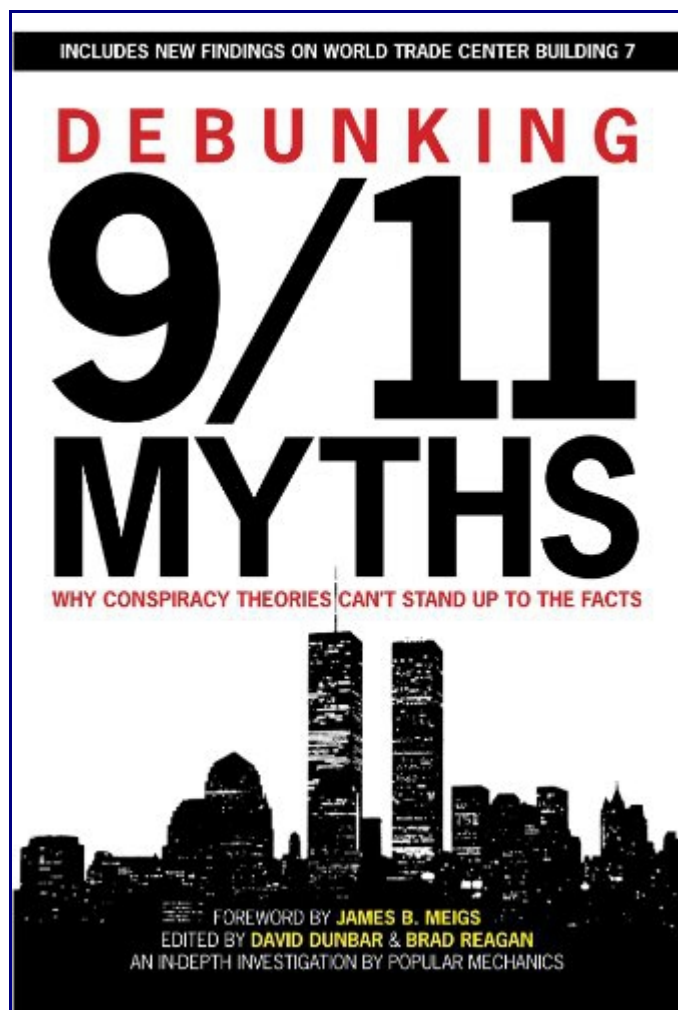
De ugyanazokat a tényeket nagyon eltérően értelmeztem. Franciaországban a világ négy-öt legjobb hírszerző szolgálatának egyikével rendelkezik, és egy francia védelmi miniszternek biztosan több információja lenne a valós eseményekről, mint egy átlagos médiaszakértő. Valójában az egyik legkorábbi könyv, amely élesen megkérdőjelezte a hivatalos szeptember 11-i narratívát, a 2002-ben megjelent **Thierry Meyssan francia újságíró 9/11: A nagy hazugság** című könyve volt. Ez a könyv hasonlóan érvelt, hogy a Pentagont rakétatalálat érte. talán arra utal, hogy részben a francia hírszerzéstől származó kiszivárogtatások érintik.

▲ ▼ Később megosztottam ezt a beszámolót a francia miniszter magánvéleményeiről egy nagyon jó kapcsolatokkal rendelkezővel AmerikaiAz elit intézményünkben található egyén, akivel kicsit barátkoznék. Reakciójából világossá vált, hogy a szeptember 11-i merényletekkel kapcsolatban ugyanilyen rendkívül unortodox nézeteket vallott, bár soha nem hangoztatta ezeket nyilvánosan, nehogy az elit szervezeti tagsági kártyájának elvesztését kockáztassa.

Végül felfedeztem, hogy 2003-ban Andreas von Bülow volt német kabinetminiszter kiadott egy

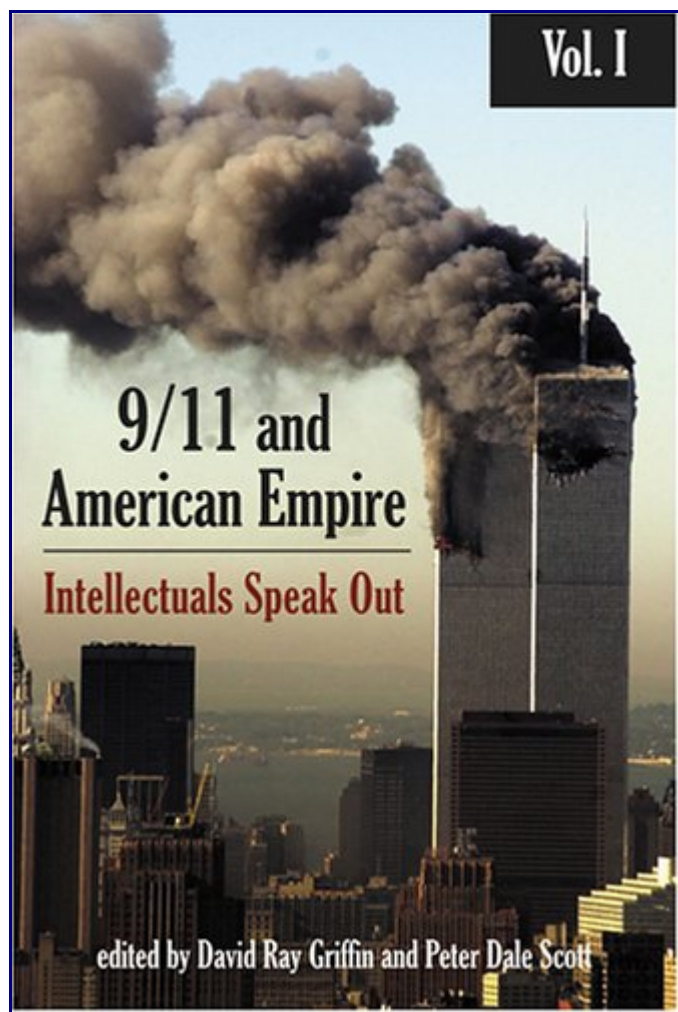
bestseller könyvet, amely határozottan azt sugallja, hogy a CIA nem Bin Laden áll a támadások hátterében, míg 2007-ben Francesco Cossiga volt olasz elnök hasonlóan érvelt, hogy a CIA és az Az izraeli Moszad volt a felelős, azt állítja, hogy **ez a tény jól ismert a nyugati hírszerző ügynökségek körében.**

Az évek során ezek mondandós állítások az elég erős szintre emelték a gyanúmat a hivatalos szeptember 11-i történettel kapcsolatban, de csak nagyon nemrégiben találtam végre, hogy komolyan megvizsgáljuk a témát, és nyolc-tízet olvassak. a főbb 9/11 Truther könyvek, főként **Prof. David Ray Griffin**, a terület széles körben elismert vezetője. Könyvei pedig számos kollégája és szövetségeseinek írásaival együtt mindenféle, igen sokatmondó részletet tártak fel, amelyek többsége korábban ismeretlen volt jelen. Nagy benyomást tett rám a látszólag tekintélyes, ideológiai beállítottságtól mentes személyek száma is, akik az évek során a 9/11 igazság mozgalom híveivé váltak.

Természetesen megpróbáltam ellentétes könyveket találni, amelyek alátámasztják a hivatalos 9/11-történetet, de az egyetlen, amelyről széles körben beszéltek, egy meglehetősen rövid kötet volt, amelyet a *Popular Mechanics* adott ki. magazin, vezető kutatója Michael Chertoff belbiztonsági főnök unokatestvére volt. Úgy tűnt, hogy egyik írónak sem volt komoly tudományos bizonyítványa, és általában figyelmen kívül hagyták vagy elhárították a 9/11 igazság mozgalomban részt vett számos tudós és szakértő által szolgáltatott legerősebb bizonyítékokat. Így hát aligha találtam meggyőzőnek a cáfolatukat, és félig azon tűnődtem, vajon a Nemzetbiztonság csendben intézte-e a kiadványt, ami jobban megmagyarázni a rendkívül furcsa nepotista egybeesést. A népszerű magazinok egyszerűen nem bírják a nagyobb

egyetemek kutatóprofesszorainak tudományos súlyát. Lehet, hogy a hivatalos 9/11-es elbeszélésben olyan sok és nagy lyuk volt, hogy egyetlen komoly tudóst sem lehetett besorozni a védelmére.

Amikor számos, látszólag jó hírű akadémikus és más szakértő elképesztő, rendkívül ellentmondásos állításokat tesz több éven át, és ezeket teljesen figyelmen kívül hagyják vagy elnyomják, de hatékonyan sohasem cáfolják, az ésszerű következtetések nyilvánvaló irányba mutatnak. A témában nemrégiben olvasott olvasmányaim alapján a hivatalos 9/11 sztori hatalmas hibáinak száma mára rendkívül hosszúra nőtt, valószínűleg több tucatnyira tehető. Ezeknek az egyes tételeknek a többsége ésszerűen valószínűnek tűnik, és ha úgy döntünk, hogy közülük akár csak kettő vagy három helytálló, akkor teljes mértékben el kell utasítanunk a hivatalos narratívát, amelyben oly sokan hiszünk oly régóta.

▲ ▼ A számos Griffin-könyv, kezdve a fontos, 2004 -es [The New Pearl Harbor](#) című kötetével, ezek nagyon hasznos fejlesztő összefoglalója. Bár mindegyikben nagy az átfedés, a fontosabbak közé sorolhatnám a [Debunking 9/11 Debunking](#) című könyvet, a *Popular Mechanics* kötetre adott 2007-es választ és a 2008-as [The New Pearl Harbor Revisited](#) című könyvet. egyéb Peter Dale Scott tudóssal közösen szerkesztett egy fontos esszégyűjteményt 2007-ben, *9/11 és Amerikai Birodalom*. Azok számára, akik túl olcsók vagy türelmetlenek ahhoz, hogy egy kattintsanak és rendeljenek valamit az Amazon-tól, örömmel adok három rövidebb Griffin-könyvet HTML-formátumban:

- [9/11](#) [Ellentmondások](#)
David Ray Griffin • 2008 • 110 000 szó
- [9/11](#) [Tíz](#) [évvel](#) [később](#)
David Ray Griffin • 2011 • 116 000 szó
- [Kognitív](#) [beszivárgás](#)
David Ray Griffin • 2011 • 66 000 szó

Most már csak amatőr vagyok abban a bonyolult hírszerzői mesterségben, hogy igazságszemcséket kinyerjek a mesterkéltn hazugság hegyéből. Bár a 9/11 Igazság Mozgalom érvei elég meggyőzőnek tűntek számomra, nyilván sokkal kényelmesebben éreztem volna magam, ha egy tapasztalt szakember, például a CIA vezető elemzője mellénk áll. Néhány évvel ezelőtt megdöbbenve tapasztaltam, hogy ez valóban így van.

William Christison [29 évet töltött a CIA](#) -nál, és a Regionális és Politikai Elemző Hivatal igazgatójaként a CIA egyik vezető tisztségviselőjévé nőtte ki magát, 200 kutatóelemzővel pedig az irányítása alatt. 2006 augusztusában [egy figyelemre méltó, 2700 szavas cikket](#) tett közzé, amelyben elmagyarázza, miért nem hisz többé a hivatalos szeptember 11-i történetben, és biztos volt benne, hogy a szeptember 11-i bizottsági jelentés eltitkolozik, és az igazság egészen más. A következő évben erőteljes támogatást nyújtott [Griffin egyik könyvéhez](#), és azt írta, hogy „[Van] erős bizonyítékok halmaza, amely azt mutatja, hogy az Egyesült Államok kormányának hivatalos története a 2001. szeptember 11-én történekről szinte biztosan egy szörnyű hazugságsorozat.” És Christison szélsőséges 9/11-i szkepticizmusát a másiké is megerősítette [sok más nagyra becsült volt amerikai hírszerzési szakember](#).

Azt várhatnánk, hogy ha egy Christison rangú volt CIA hírszerző tiszt csalásnak és eltitkolásnak minősítette a szeptember 11-i hivatalos jelentést, egy ilyen történet a címlapon megjelenő hírek kérdése. De a fősodratú médiánkban soha nem számoltak be róla, és csak egy évtizeddel később botlottam bele.

Még a feltételezett „alternatív” médiáink is majdnem olyan hallgattak. A 2000-es évek során Christison és felesége, Kathleen, aki szintén a CIA egykori elemzője volt, rendszeres munkatársai voltak a *Counterpunch*nak, [sok tucat cikket publikáltak ott](#), és minden bizonnyal a hírszerzési és nemzetbiztonsági kérdésekben a legrangosabb írók voltak. De Alexander Cockburn szerkesztő nem volt hajlandó közzétenni a szeptember 11-i szkepticizmusukat, így ez akkoriban nem jutott eszembe. Valóban, amikor megemlítettem Christison nézeteit a jelenlegi *Counterpunch* -nak Jeffrey St. Clair szerkesztő néhány évvel ezelőtt megdöbbenve fedezte fel, hogy az általa oly nagyra becsült barát valójában „Szeptember 11-i igazság” lett. Amikor a médiaszervek ideológiai kapuőrként szolgálnak, elkerülhetetlenné válik a széles körben elterjedt tudatlanság.

Az érdeklődők számára Christison 2006-os cikke megemlítette azokat az erős bizonyítékokat, amelyeket [a C-Span adásában talált a szeptember 11-i terrortámadásokról szóló kétórás panelbeszélgetésben](#), és különösen a *Loose Change* című dokumentumfilmet említette, mint számos terrorcselekmény kiváló összefoglalását. hibák a hivatalos 9/11 ügyben. A film teljes „Final Cut” verziója kényelmesen elérhető a YouTube-on.

Mivel a tizenhét évvel ezelőtti események hivatalos történetében oly sok lyuk tátong, mindannyian szabadon dönthetünk arról, hogy azokra összpontosítunk, akiket személy szerint a legmeggyőzőbbnek tartunk, és nekem is van több sajátom. Niels Harrit dán kémiaprofesszor egyike volt azoknak a tudósoknak, akik elemezte a lerombolt épületek törmelékét, és kimutatta a nano-termit, egy katonai célú robbanóanyag maradék jelenlétét, és meglehetősen hitelesnek találtam őt a *Vörös Jégen* [adott egyórás interjúja során](#). *Rádió*. Teljesen abszurd az az elképzelés, hogy egy sértetlen gépeltérítő útlevelet találtak egy New York-i utcában a felhőkarcolók hatalmas, tüzes lerombolása után, akárcsak az az állítás, hogy a gépeltérítő kényelmesen elvesztette a poggyászát az egyik repülőtéren, és azt találták, hogy egy terhelő információ nagy tömege. A több tucat tűzoltó vallomása, akik közvetlenül az épületek összeomlása előtt [hallottak robbanást](#), [a hivatalos beszámolók alapján teljesen megmagyarázhatatlannak tűnik](#). A Hetes épület hirtelen teljes összeomlása, amelyet soha egyetlen sugárhajtású repülőgép sem talált el, szintén rendkívül valószínűtlen.

Tételezzük fel most, hogy a bizonyítékok elsőpró súlya helytálló, és értsünk egyet a magas rangú volt CIA hírszerzési elemzőkkel, kiváló akadémikusokkal és tapasztalt szakemberekkel abban, hogy a szeptember 11-i támadások nem azok, amiknek látszottak. Felismerjük annak rendkívül valószínűtlenségét, hogy három hatalmas felhőkarcoló New Yorkban hirtelen a saját lábnyomai közé omlott szabadesési sebességgel, miután csak kettőt találtak el repülők, és azt is, hogy egy nagy polgári sugárhajtású repülőgép valószínűleg nem ütközött a Pentagonba, és teljesen maga mögött hagyta. nincs roncs és csak egy kis lyuk. Mi történt valójában, és ami még fontosabb, ki volt a felelős?

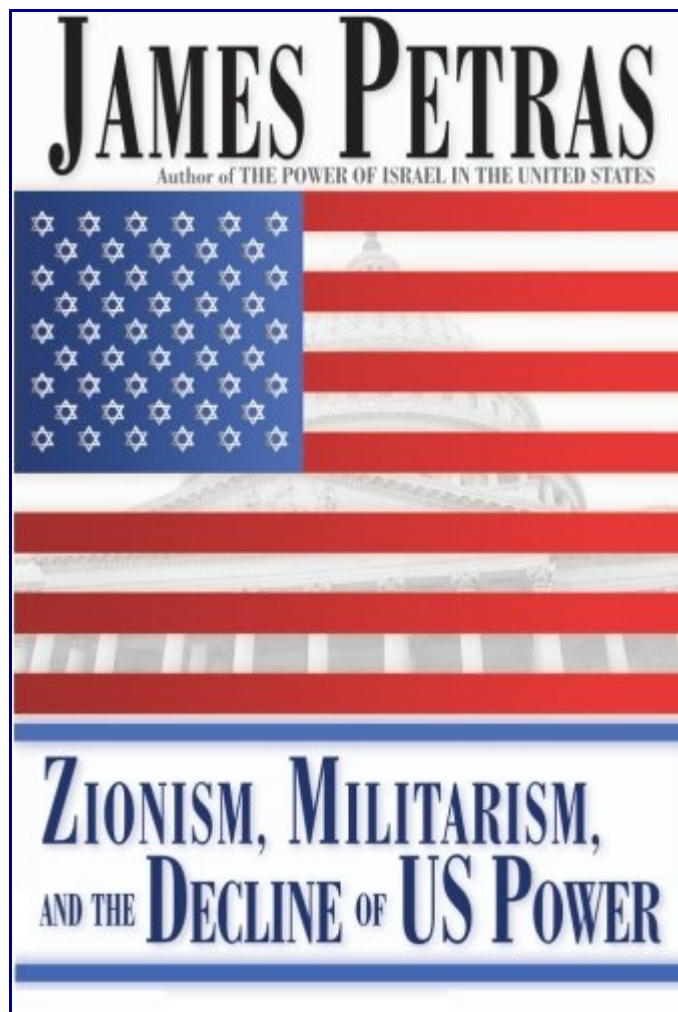
Az első kérdésre nyilvánvalóan lehetetlen megválaszolni a bizonyítékok őszinte és alapos hivatalos vizsgálata nélkül. Amíg ez meg nem történik, ne csodálkozzunk azon, hogy a 9/11-i igazság közösség keretein belül számos, némileg ellentmondó hipotézist állítottak fel és vitattak meg. De a második kérdés valószínűleg a fontosabb és relevánsabb, és úgy gondolom, hogy mindig is rendkívüli sebezhetőség forrását jelentette a szeptember 11-i igazságokkal szemben.

A legtipikusabb megközelítés, ahogyan azt a számos Griffin-könyv általában követi, az, hogy teljesen elkerüljük a kérdést, és kizárólag a hivatalos narratíva tátongó hibáira összpontosítunk. Ez egy teljesen elfogadható álláspont, de mindenféle komoly kétséget hagy maga után. Melyik szervezett csoport lett volna kellően erős és merész ahhoz, hogy ilyen hatalmas léptékű támadást hajtson végre a világ egyetlen szuperhatalmának központi szíve ellen? És hogyan tudtak ilyen masszívan hatékony média- és politikai leplezést megszervezni, még az Egyesült Államok kormányának részvételével is?

▲ ▼ A szeptember 11-i igazságosok sokkal kisebb hányada, akik úgy döntenek, hogy megválaszolják ezt a „whodunit” kérdést, úgy tűnik, túlnyomórészt a rangos, alulról építkező aktivisták körében koncentrálódnak, nem pedig a tekintélyes szakértők körében, és általában „belső állást” válaszolnak! Úgy tűnik, széles körben elterjedt meggyőződésük, hogy a Bush-kormányzat legfelsőbb politikai vezetése, köztük valószínűleg Dick Cheney alelnök és Donald Rumsfeld védelmi miniszter, szervezték meg a terrortámadásokat, tudatlan névleges felettesük, George W. elnök tudta nélkül vagy anélkül. Bokor. A javasolt motívumok között szerepelt a különböző országok elleni katonai támadások igazolása, a hatalmas olajipar és hadiipari

komplexum pénzügyi érdekeinek támogatása, valamint a hagyományos Amerikai polgári szabadságjog. Mivel a politikailag aktív igazmondók túlnyomó többsége az ideológiai spektrum szélső baloldaláról érkezik, logikusnak és szinte magától értetődőnek tartják ezeket az elképzeléseket.

Noha nem támogatta kifejezetten az Igazság-összeesküvéseket, Michael Moore filmrendező baloldali kasszasikerje, a *Fahrenheit 9/11* hasonló gyanút keltett. Kis költségvetésű dokumentumfilmje elképesztő 220 millió dollárt keresett azzal, hogy azt sugallta, hogy a Bush család, Cheney, az olajtársaságok és a szaúdiak közötti nagyon szoros üzleti kapcsolatok felelősek a terrortámadások iraki háborújának következményeiért, valamint a hazai megtorlásért. a polgári szabadságjogokról, ami a jobboldali republikánus napirend része volt.

▲ ▼ Sajnos ennek a hihetőnek tűnő képnek szinte semmi valóságalapja nincs. Az iraki háborúhoz vezető úton olvastam a *Times* cikkeit, amelyekben számos kiváló texasi olajemberrel interjúvoltak, akik teljesen értetlenségüknek hangot tartanak azzal kapcsolatban, hogy Amerika miért tervezi Szaddám megtámadását, mondván, hogy csak gondolhatják, hogy Bush elnök valamit, amit ők maguk nem. A szaúd-arábiai vezetők határozottan ellenezték egy Amerikai támadást Irak ellen, és mindent megtett annak ellenőrzésére. Mielőtt csatlakozott a Bush-kormányzathoz, Cheney a Halliburton olajszolgáltató óriáscég vezérigazgatóként dolgozott, cége pedig jól lobbizott az Irak elleni amerikai gazdasági szankciók feloldásáért. Prof. James Petras, az erős marxista beállítottságú tudós 2008-ban kiadott egy kiváló könyvet *Cionism, Militarism and the Decline of US Power* címmel, végérvényesen bebizonyította, hogy az olajipar helyett a cionista érdekek uralták a Bush-kormányzatot. a 9/11-i támadások nyomán,

és előmozdította az iraki háborút.

▲ ▼ Ami a Michael Moore-filmet illeti, emlékszem, hogy annak idején egy (zsidó) barátommal nevettem, és mindketten nevetségesnek találtuk, hogy a fanatikusan Izrael-párti neokonok által oly túlnyomóan áthatott kormányt úgy ábrázolták, mint aki a hatalma alatt van. szaúdiak. Moore filmjének cselekményvonala nemcsak a zsidó Hollywood félelmetes erejét mutatta be, de óriási sikere is azt sugallta, hogy a legtöbb Amerikai közvélemény láthatóan soha nem hallott a neokonokról.

Bush kritikusi rendszeren nevetségessé tették az elnököt, amiért a 9/11-i terroristák „szabadságaiért” támadták Amerikát, az Igazságosok pedig ésszerűen valószínűtlennek minősítették azokat az állításokat, amelyek szerint a hatalmas támadásokat egy barlangban élő iszlám prédikátor szervezte. De az a felvetés, hogy a Bush-kormányzat vezető figurái vezették és szervezték őket, még ostobábbnak tűnik.

▲ ▼ Cheney és Rumsfeld egyaránt évtizedeket töltött a Republikánus Párt mérsékelt üzletpárti szárnyának munkatársaiként, mindketten vezető kormányzati pozíciókban, valamint nagyvállalatok vezérigazgatói pozíciójában dolgoztak. Az a gondolat, hogy 2001 elején egy új republikánus adminisztrációhoz csatlakozva szabták meg pályafutásukat, és szinte azonnal hozzáfogtak egy óriási hamis zászlós terrortámadás megszervezéséhez legnagyobb városunk legbüszkébb tornyai ellen, saját nemzeti katonai parancsnokságunkkal együtt, sok ezer embert megölve. nek, -nek Amerikais közben túl nevetséges ahhoz, hogy egy baloldali politikai szatíra része lehessen.

▲ ▼ Lépünk hátrébb egy kicsit. Az egész világtörténelem során nem tudok olyan dokumentált esetre gondolni, amelyben egy ország legfelsőbb politikai vezetése hatalmas hamis támadást indított volna saját hatalmi és pénzügyi központjai ellen, és megpróbálta volna megölni saját népét. . A 2001-es Amerika egy békés és virágzó ország volt, amelyet viszonylag nyájas politikai vezetők vezettek, akik a hagyományos republikánus célokra összpontosítottak: adócsökkentést vezettek be a gazdagok számára és csökkentik a környezetvédelmi előírásokat. Túl sok Truther aktivista nyilvánvalóan a baloldali képregények karikatúráiból merítette a világ megértését, amelyekben a vállalati republikánusok mind ördögi Dr. Evilék, akik ölni akarnak. Amerikais pusztá rosszindulatból, és Alexander Cockburnnek teljesen igaza volt, hogy legalább ezen a ponton nevetségessé tette őket .

Vegye figyelembe a helyzet egyszerű gyakorlati szempontjait is. A szeptember 11-i támadások gigantikus természete, ahogy azt az Igazság mozgalom feltételezte, egyértelműen hatalmas tervezést igényelt volna, és valószínűleg sok tucat vagy akár több száz képzett ügynök munkáját is magában foglalta volna. Az egy dolog, hogy CIA-ügynököket vagy különleges katonai egységeket rendeljenek meg, hogy szervezzenek titkos támadásokat polgári célpontok ellen Venezuelában vagy Jemenben, de a Pentagon és New York város szíve elleni támadásokra irányítani őket, óriási kockázattal járna.

▲ ▼ Bush 2000 novemberében elvesztette a népszavazást, és csak néhány floridai csüngő csád, valamint a mélyen megosztott Legfelsőbb Bíróság vitatott döntése miatt jutott be a Fehér Házba. Ennek következtében a legtöbb Amerikai média hatalmas ellenségesen tekintett új

kormányára. Ha egy ilyen újonnan felesküdt elnöki csapat első lépése az lett volna, hogy a CIA vagy a katonaság támadást készítsen elő New York City és a Pentagon ellen, akkor ezeket a parancsokat örültek egy csoportja adta volna ki, és azonnal kiszivárogtatták volna. az ellenséges országos sajtó.

▲ ▼ A top teljes forgatókönyve Amerikai Az, hogy a vezetők a 9/11 mögötti ötletgazdák, túl neveltségeselek, és azok a szeptember 11-i igazmondók, akik ilyen okokat tesznek vagy sugallnak – egyetlen szilárd bizonyíték nélkül is –, sajnos a komoly állítás szerepet játszott az egész mozgalmuk hiteltelenítésében. Valójában a „belső állás” forgatókönyv általános jelentése annyira nyilvánvalóan abszurd és önpusztító, hogy akár azt is gyaníthatjuk, hogy az állítást azok bátorították, akik ennek következtében az egész 9/11 igazság mozgalmat akarták lejártni.

A Cheney-re Rumsfeldre és valós nagyon rosszul irányítottak tűnik. Bár soha nem találkoztam, és nem is álltam velük kapcsolatban, az 1990-es években meglehetősen aktívan részt vettem a DC politikájában, és bizonyosan kijelentem, hogy szeptember 11. előtt egyiküket sem tekintették neokonnak. Ehelyett a mérsékelt, üzleti típusú mainstream republikánusok archetipikus példái voltak, egészen a Ford-kormányzat élén eltöltött évekig, az 1970-es évek közepéig.

▲ ▼ Az állítás szkeptikusai megjegyyezhetik, hogy aláírták a [Project for the New Century](#) által kiadott [1997-es nyilatkozatot](#) (PNAC), Bill Kristol által szervezett vezető neokon külpolitikai kiáltvány, de én ezt valami vörös heringnek tartanám. DC körökben az egyének mindig beszerzik a barátaikat különböző nyilatkozatok aláírására, ami lehet, hogy bármire utalhat, de emlékszem, hogy Kristol is megpróbált rávenni a PNAC nyilatkozatára. Mivel a magánvéleményem ebben a kérdésben teljesen 100%-ban ellentétes volt a neocon álláspontjával, amit külpolitikai örültségnek tartottam, elhárítottam kérését, és nagyon udvariasan visszautasítottam. De akkoriban eléggé voltam verseny vele, úgyhogy ha nem lettem határozott vélemények ezen a téren, biztosan beleegyeztem volna.

Ez egy nagyobb pontot vet fel. 2000-re a neokonok szinte teljes irányítást szereztek az összes nagyobb konzervatív/republikánus médiában, és szinte az összes hasonló felfogású DC külpolitikai szárnya felett, sikeresen megtisztítva a hagyományos ellenfeleik többségét. Tehát bár Cheney és Rumsfeld maguk nem voltak neokonok, egy neokon-tengerben úsztak, és a kapott információk nagy része ilyen forrásokból és olyan vezető segítőkötől származott, mint a „Scooter” Libby, Paul Wolfowitz és Douglas Feith neokonok. Rumsfeld már némileg idős volt, míg Cheney 37 éves korától kezdve számos szívinfarktust szenvedett el, így ilyen körülmények között könnyen lehetett bizonyos politikai pozíciók felé tolni őket.

Valójában Cheney és Rumsfeld egész démonizálása az iraki háborúellenes körökben kissé gyanúsnak tűnt számomra. Mindig is azon töprengtem, vajon az erősen zsidó liberális média erre a két személyre nem fordította-e haragját, hogy elterelje a bűnösséget a zsidó elöl, akik feltűntek, hogy ennek a katasztrofális politikának voltak; és ugyanaz igaz lehet a 9/11-i igazmondókra is, akiknek nem sikerült félték az antiszemitizmus vádjától. Ami a korábbi kérdésilleti, egy prominens izraeli rovatvezető 2003-ban jellemzően nyers volt az ügyben, erősen azt sugalmazva, hogy [25 neokon értelmiségi](#), akik közül szinte valamennyien zsidók

voltak, elsősorban a háborúért voltak felelősek. Normális körülmények között magát az elnököt minden bizonnyal a 9/11-es cselekmény mögött álló gonosz ötletgazdaként ábrázolták volna, de „W” túlságosan ismert volt tudatlansága miatt ahhoz, hogy az ilyen vádak hitelesek legyenek.

Teljesen hihetőnek tűnik, hogy Cheney-t, Rumsfeldet és a Bush vezető többi vezetőjét manipulálják bizonyos lépések megtételére, véletlenül elősegítve a szeptember 11-i összeesküvést, néhány magasabb szintű Bush kinevezett közvetlenebbül is részt vehetett, talán még egyenesen összeesküvők. De nem hiszem, hogy ez a „belső munka” vád szokásos jelentése.

▲ ▼ Akkor most hol tartunk? Nagyon valószínűnek tűnik, hogy a szeptember 11-i támadások erősebb és szakmailag erősebb szervezet munkája, mint egy tizenkilenc, véletlenszerű arabból álló, dobozvágókkal felfegyverzett rongyos banda, de az is nagyon valószínűtlen, hogy a támadások a munkája a Amerikaimagát a kormányt. Ezért ki támadta meg hazánkat azon a végzetes napon, tizenhét évvel ezelőtt, polgártársaink ezreit megölve?

A hatékony titkosszolgálati műveletek tükörcsarnokában elrejtve, amelyekbe kívülállók gyakran rendkívül nehezen tudnak behatolni, és a hamis zászlós terrortámadások minden bizonnyal ebbe a kategóriába tartoznak. De ha más metaforát alkalmazunk, az ilyen problémák bonyolultsága egy gordiuszi csomónak, amelyet szinte lehetetlen szétválasztani, de ki van téve a kardcsapásnak, amikor felteszik az egyszerű kérdést: „Kinek volt haszna?”

▲ ▼ Amerika és a világ nagy része biztosan nem tette, és annak a végzetes napnak a katasztrofális örökségei átalakították saját társadalmunkat, és sok más országot tönkretettek. A végtelen Amerikai A hamarosan kirobbant háborúk már sok billió dollárunkba kerültek, és nemzetünket a csőd felé sodorták, miközben sok millió ártatlan közel-keleti embert öltek meg vagy költöztek ki. Legutóbb a kétségbeesett menekültek áradata elkezdte elnyelni Európát, és ennek az ősi kontinensnek a békéje és jóléte most komoly veszélyben forog.

▲ ▼ Hagyományos polgári szabadságjogaink és alkotmányos védelmeink drasztikusan erodálódnak, társadalmunk hosszú lépéseket tett annak érdekében, hogy egyenesen rendőrállammá váljon. Amerikai A polgárok ma már passzívan elfogadják személyes szabadságaik elképzelhetetlen megsértését, amelyek eredetileg a terrorizmus megelőzésének leple alatt kezdődtek.

Nehéz elképzelni a világ bármely országát, amely egyértelműen nyert a szeptember 11-i támadások és Amerika katonai reakciója eredményeként, egyetlen, magányos kivétellel.

2000-ben és 2001 nagy részében Amerika békésen virágzó ország volt, de egy kis közel-keleti nemzet egyre kétségbeesettebb helyzetbe került. Izrael akkor úgy tűnt, hogy az életéért küzd a hazai terrorizmus hatalmas hullámai ellen, amelyek a második palesztin intifádát alkották.

Ariel Sharonról széles körben úgy vélték, hogy szándékosan provokálta ki azt a felkelést 2000 szeptemberében, amikor ezer fegyveres rendőr támogatásával a Templom-hegyre vonult, és az ebből fakadó erőszak és az izraeli társadalom polarizálódása 2001 elején sikeresen miniszterelnökké nevezte ki. Brutális intézkedései nem tudtak véget vetni a folyamatos támadások hullámának, amely egyre inkább öngyilkos merényleteket öltött civil célpontok

ellen. Sokan úgy vélték, hogy az erőszak hamarosan hatalmas izraeli állampolgárok kiáramlását indíthatja el, ami talán halálspirált eredményezhet a zsidó állam számára. Irak, Irán, Líbia és más nagy muszlim hatalmak pénzzel, retorikával és néha fegyverekkel támogatták a palesztinokat, és úgy tűnt, az izraeli társadalom összeomlik.

Sharon köztudottan véres és vakmerő vezető volt, aki hosszú múltra tekint vissza elképesztően merészen stratégiai szerencsejátékokra, olykor mindenre egyetlen kockadobásra fogadott. Évtizedeket töltött a miniszterelnöki tisztség keresésével, de miután végül megszerezte, most háttal a falnak volt, és nem látott nyilvánvaló mentőforrást.

▲ ▼ A 9/11-i támadások mindent megváltoztattak. Hirtelen a világ egyetlen szuperhatalma teljes mértékben mozgósított az arab és muszlim terrorista mozgalmak ellen, különösen a Közel-Kelethez kapcsolódóak ellen. Sharon közeli neokon politikai szövetségesei Amerikában a váratlan válságot alkalomként használták fel Amerika külpolitikai és nemzetbiztonsági apparátusának ellenőrzésére, az NSA egyik munkatársa később arról számolt be, hogy az izraeli tábornokok szabadon, mindenféle biztonsági ellenőrzés nélkül barangoltak a Pentagon csarnokaiban. Eközben a hazai terrorizmus megelőzésének ürügyét az újonnan centralizált megvalósítására használták fel Amerikai rendőri ellenőrzések, amelyeket hamarosan különböző anticionista politikai szervezetek zaklatására vagy akár bezárására alkalmaztak. Az egyik izraeli Moszad-ügynök, akit a rendőrség letartóztatott New Yorkban, miközben társaival a 9/11-i merényletet ünnepelték, és emlékfilmeket készítettek a Világkereskedelmi Központ égő tornyairól, azt mondta a rendőröknek, hogy „Izraeliek vagyunk... Az ön problémái a mi problémáink.” És azonnal azzá lettek.

▲ ▼ Wesley Clark tábornok arról számolt be, hogy nem sokkal a szeptember 11-i támadások után tájékoztatták arról, hogy valamiképpen létrejött egy titkos katonai terv, amelynek értelmében Amerika a következő néhány évben hét nagy muszlim országot támad meg és semmisít meg, köztük Irakot, Iránt, Szíriát és Líbia, amely véletlenül Izrael legerősebb regionális ellenfelei és a palesztinok vezető támogatói voltak. Ahogy Amerika hatalmas óceányi vért és kincset kezdett elkölteni Izrael összes ellensége ellen 9/11 után, magának Izraelnek már nem volt szüksége erre. Részben ennek is köszönhető, hogy az elmúlt tizenhét év során a világon szinte egyetlen nemzet sem javított ilyen hatalmasat stratégiai és gazdasági helyzetén, még akkor is, ha az amerikai lakosság ugyanebben az teljesen elszegényedett, államadósságunk pedig leküzdhetetlen szintre nőtt. A parazita gyakran akkor is hízhat, ha gazdája szenved és hanyatlik.

Hangsúlyoztam, hogy a szeptember 11-i támadások után sok éven kevés figyelmet fordítottam a részletekre, és csak a leghalványabb fogalmam van arról, hogy létezik még egy szervezet 9/11-i igazság mozgalom is. De ha valaki valaha is meggyőződött volna, hogy a terrortámadások álzászló jellegű műveletek voltak, és Oszamán kívül valaki más volt a felelős, akkor azonnal Izraelre és annak Moszadjára tippeltem volna.

▲ ▼ A világon minden bizonnyal egyetlen más nemzet sem tud távolról felmérni Izrael feltűnően merész, magas szintű merényleteit és álzászlós merényleteit, terrorista és egyéb támadásait más országok ellen, beleértve Amerikát és hadseregét is. továbbá a zsidó és Izrael-

barát elemek óriási dominanciája aAmerikaiAz intézményi média és egyre inkább sok más nagy nyugati országé már biztos, hogy még akkor is, amikor az ilyen támadások szilárd bizonyítékait felfedezték, nagyon kevés hétköznapiAmerikais valaha is hallanám azokat a tényeket.

▲ ▼A viselkedési minta valóban egészen figyelemre méltó. A különböző cionista csoportok között Izrael állam megalakulása előtt meggyilkolták Lord Moyne brit Közel-Kelet minisztert és Folke Bernadotte grófot, az ENSZ béketárgyalóját, és sikertelenül kísérelték meg megölniHarry S. Truman elnökötés aBriteket . Ernest Bevin külügyminiszter , miközben még Winston Churchill miniszterelnök esetleges meggyilkolását is tárgyalta . Úgy tűnik, jelentős bizonyíték van arra, hogy az izraeli Moszad későbbközponti szerepet játszott John F. Kennedy elnök meggyilkolásában mert óriási nyomást gyakorolt arra, hogy rávegye Izraelt, hogy hagyjon fel nukleáris fegyverek fejlesztésével. Victor Osztrovszkij, a Moszad disszidense figyelmeztette aAmerikaikormány, hogy Izrael George HW Bush elnök meggyilkolását tervezte az 1990-es évek elején a pénzügyi segélyekkel kapcsolatos keserű konfliktus miatt, ésláthatóan komolyan vették ezeket a figyelmeztetéseket. 2012-ben a legnagyobb atlantai zsidó újság szerkesztője nyilvánosanBarack Obama elnök meggyilkolásáraszóltott fel Izraellel fennálló politikai nézeteltérései miatt.

▲ ▼A katonai és terrortámadások rekordja még feltűnőbb. A történelem egyik legnagyobb terrortámadása szeptember 11-e előtta jeruzsálemi King David Hotel 1946-os bombázása volt, amelyet araboknak öltözött cionista fegyveresek hajtottak végre, amiben 91 ember meghalt, és az épület nagyrészt megsemmisült. Az 1954-es híresLavon-ügyben izraeli ügynökök terrortámadási hullámot indítottak nyugati célpontok ellen Egyiptomban, azzal a szándékkal, hogy azokat a Nyugat-ellenes arab csoportokra róják fel.Erőteljes állításokszólnak arról, hogy 1950-ben az izraeli Moszad-ügynökök hamis lobogója indított terrorista robbantásokat sorozatot indítottak el bagdadi zsidó célpontok ellen, sikeresen alkalmazva ezeket a zsidó erőszakos módszereket, hogy rávegyék az ezer éves iraki zsidó közösséget, hogy emigráljanak az államba. 1967-ben Izrael elindultszándékos légi és tengeri támadás a USS Libertyellen , célja több nem hagy túlélőket, mint 200 embert megölt vagy megsebesítAmerikaikatonák, előbb a támadás híre elérte volna a hatodik flánkat, és az izraeliek visszavonultak.

▲ ▼Az Izrael-barát befolyás óriási mértéke a világpolitikai és média körökben azt mondta, hogy e brutális támadások egyike sem váltott ki komoly megtorlást, és szinte minden esetben gyorsan az emlékezetből kiesett, így ma már nem találkoztunk több, mint egy Százzal.Amerikais még tisztában van velük. ezeknek az incidenseknek a nagy része véletlen körülmények miatt napvilágra került, így könnyen gyaníthatjuk, hogy sok más hasonló jellegű támadás soha nem került be a történelmi feljegyzések közé.

▲ ▼Ha elfogadjuk a 9/1-i támadások, hogy hamis lobogó akciók voltak, az esetleges elkövetők központi támpontja az a rendkívüli sikerük, amellyel biztosították, hogy az ilyen rengeteg rendkívül gyanús bizonyítékot az egész teljesség figyelmen kívül hagyja.Amerikaia média, legyen az liberális vagy konzervatív, bal- vagy jobboldali.

▲ ▼Az egyetlen további ilyen extrém eset, ami eszembe jut, szinte kivétel nélkül vagy

zsidókérdéssel vagy Izraellel kapcsolatos. Például nem Amerikais ma tudatában vannak az 1930-as évek szoros náci-cionista gazdasági partnerségének, amely döntő szerepet játszott Izrael állam létrejöttében. Hasonló, bár nyugati médiánk a huszadik század egyik központi eseményént emlegette, nagy a valószínűsége annak, hogy a második világháború zsidó holokausztja vagy lényegében, vagy csaknem teljesen csaló. Még a rendkívül sikeres hamis zászlós terrorista műveletek is hajlamosak bizonyos számú egyéni nyomot hátrahagyni, és az ilyen műveletek rendkívül fontos eszköze, ha a média képes arra, hogy a bizonyítékokat eltüntesse a vélt valóságból.

A szóban forgó konkrét esetben a Bush-kormányzat nyilvános felszíne alatt 2001-ben a buzgón Izrael-párti neokonok jelentős száma nagyban elősegíthette volna a támadások sikeres megszervezését és azok hatékony elfedését és elrejtését Libby segítségével. Wolfowitz, Feith és Richard Perle csupán a legnyilvánvalóbb nevek. Teljesen homályos, hogy ezek az egyének összeesküvőket ismertek-e, vagy csupán olyan személyes kapcsolataik voltak, amelyek lehetővé tették, hogy kizsákmányolják őket a cselekmény előmozdításában.

Ezeknek az információknak a nagy része bizonyára régóta nyilvánvaló volt a hozzáértő megfigyelők számára, és erősen gyanítom, hogy sok olyan személy, aki nálam sokkal nagyobb figyelmet fordított a szeptember 11-i merényletek részleteire, gyorsan levonhatta a kísérletező következtetést ugyanebben az időben. Nyilvánvaló társadalmi és politikai okok miatt azonban nagy a vonakodás attól, hogy nyilvánosan Izraelt hibáztassák egy ilyen hatalmas ügyben. Ennélfogva, néhány szélső aktivistát leszámítva itt-ott, az efféle sötét gyanúk titkosak maradtak. Mindeközben a 9/11 Igazság mozgalom vezetői miatt a média tartottak, hogy megsemmisítik őket a tébolyult antiszemitizmussal kapcsolatos vádjai, ha valaha is csak egy csipetnyit is hangot adtak ilyen gondolatoknak. Lehetséges, hogy szükség volt erre a politikai stratégiára, de azáltal, hogy nem neveztek meg egyetlen érdemi tettet sem, vámot teremtettek, amelyek hamarosan „hasznos idioták” töltöttek be, akik „belső állást” kiabáltak! vagy vádló ujjal mutatott Cheney-re és Rumsfeldre, és ezzel sokat tett a 9/11 igazság mozgalom egészének hiteltelenségéért.

▲ ▼ Ez a szerencsétlen összeesküvés A csend végül 2009-ben ért véget, amikor Dr. Alan Sabrosky, az US Army War College korábbi tanulmányi igazgatója előlépett, és nyilvánosan kijelentette, hogy nagy valószínűséggel az izraeli Moszad volt a felelős a szeptember 11-i támadásokért, és egy sor rovatot írt a témát, és végül számos médiainterjúban ismertette nézeteit további elemzésekkel együtt.

Nyilvánvaló, hogy ilyen robbanótöltetek soha nem jutottak el a reggeli *Times*-om oldalaira, de jelentős, ha átmenetileg is foglalkoztak velük az alternatív média egyes részein, és emlékszem, hogy láttam az *Antiwar.com*-on nagyon jól látható linkeket, és máshol is széles körben megvitatták őket. Korábban soha nem hallottam Sabrosky-ról, ezért megnéztem az archiváló rendszeremet, és azonnal rájöttem, hogy rendkívül tekintélyes publikációi vannak katonai ügyekkel kapcsolatban a főáramú külpolitikai folyóiratokban, és számos tudományos kinevezést is kapott rangos intézményekben. Szeptember 11-én egy-két cikkét olvasva úgy éreztem, meglehetősen meggyőző érvelést fogalmazott meg a Moszadban való részvétellel kapcsolatban, mivel bizonyos információit már ismertem, de nagy részét nem.

Mivel nagyon el voltam foglalva a szoftveres munkámmal, és soha nem töltöttem időt a 9/11 nyomozásával vagy a témával foglalkozó könyvek elolvasásával, akkoriban nyilvánvalóan meglehetősen kísérletező volt az állításaiba vetett hitem. De most, hogy végre sokkal részletesebben megvizsgáltam a témát, és sokat olvastam, **elég valószínűnek tartom, hogy 2009-es elemzése teljesen helyes volt.**

Különösen ajánlom a 2011-es hosszú interjút az Iranian Press TV-ben, amelyet alig pár napja néztem meg először. Nagyon hitelesnek és egyenesnek tűnt állításaiban:

[Videó Link](#)

[Egy jóval hosszabb, 2010-es rádióinterjúban](#) egy bosszantó következtetést is levont :

Sabrosky figyelmébe nagy részét egy holland dokumentumfilm egy bizonyos szegmensére adott, amely a 9/11-i támadásokról szólt néhány évvel korábban. Ebben a csodálatos interjúban egy **Danny Jowenko nevű profi bontási szakértő**, aki nagyrészt tudatlan volt a szeptember 11-i merényletekről, azonnal azonosította a WTC 7-es épület lefilmezett összeállítását, mint egy ellenőrzött bontást, és a figyelemre méltó klipet sugározták a *Press TV* - n , és széles körben megvitatták . az interneten keresztül.

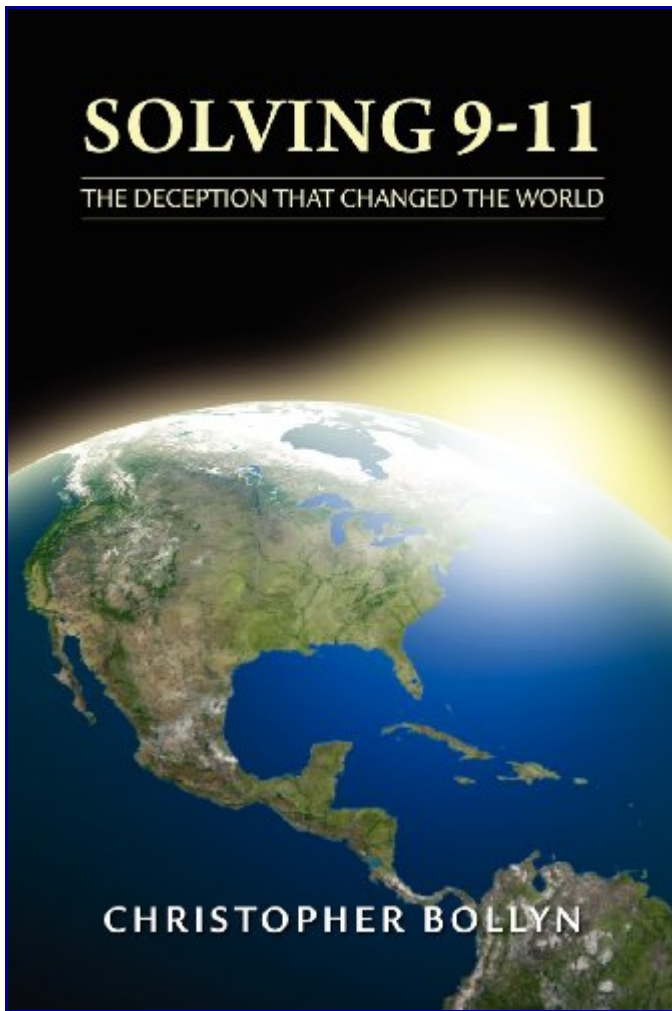
És egy nagyon furcsa egybeesés folytán, mindössze három nappal azután, hogy Jowenko sugárzott videóinterjúja ekkora figyelmet kapott, **az a szerencsétlenség érte, hogy egy fával frontális ütközésben meghalt Hollandiában** . Gyanítom, hogy kicsi a hivatásos bontási szakértők közössége, és Jowenko életben maradt ipari kollégái hamar arra a következtetésre jutottak, hogy súlyos szerencsétlenség érheti azokat, akik ellentmondásos szakértői véleményeket fogalmaztak meg a Világkereskedelmi Központ három toronyjának összeomlásáról.

▲ ▼ **Eközben az ADL hamarosan hatalmas és nagyrészt sikeres erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy Nyugaton betiltsák a *Press TV* -t az „antiszemitizmus” népszerűsítése miatt.összeesküvéselméletek”, még arra is rábeszélve a YouTube-ot, hogy teljesen törölje a múltbeli műsorok hatalmas videoarchívumát, nevezetesen Sabrosky hosszú interjút.**

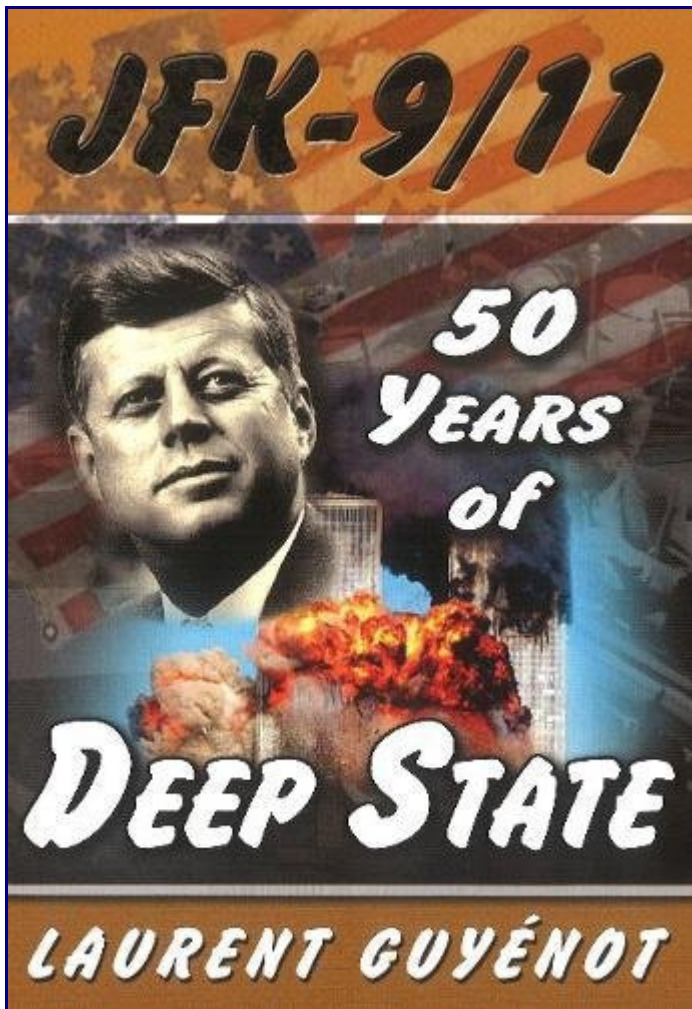
[Legutóbb Sabrosky a júniusi Deep Truth videopanel-konferencián tartott](#) egy órás prezentációt , amelyen jelentős pesszimizmusnak adott hangot Amerika szorult helyzetével kapcsolatban, **és azt sugallta, hogy a cionista kontroll politikánk és médiánk felett az elmúlt évtizedben még erősebb lett.**

Beszélgését [hamarosan újra sugározta a *Guns & Butter*](#) , egy prominens progresszív rádióműsor, amelyet ennek következtében tizenhét évnyi nagy nemzeti népszerűség és erős hallgatói támogatás után [hamarosan megtisztítottak saját állomásától](#) .

[Anéhai Alan Hart](#), egy nagyon jeles brit adásújságíró és külföldi tudósító, szintén [megtörte hallgatását 2010-ben](#), és hasonlóképpen az izraeliekre mutatott rá, mint a szeptember 11-i merényletek biztosan tetteseire. Az érdeklődők meghallgathatják [bővített interjút](#).

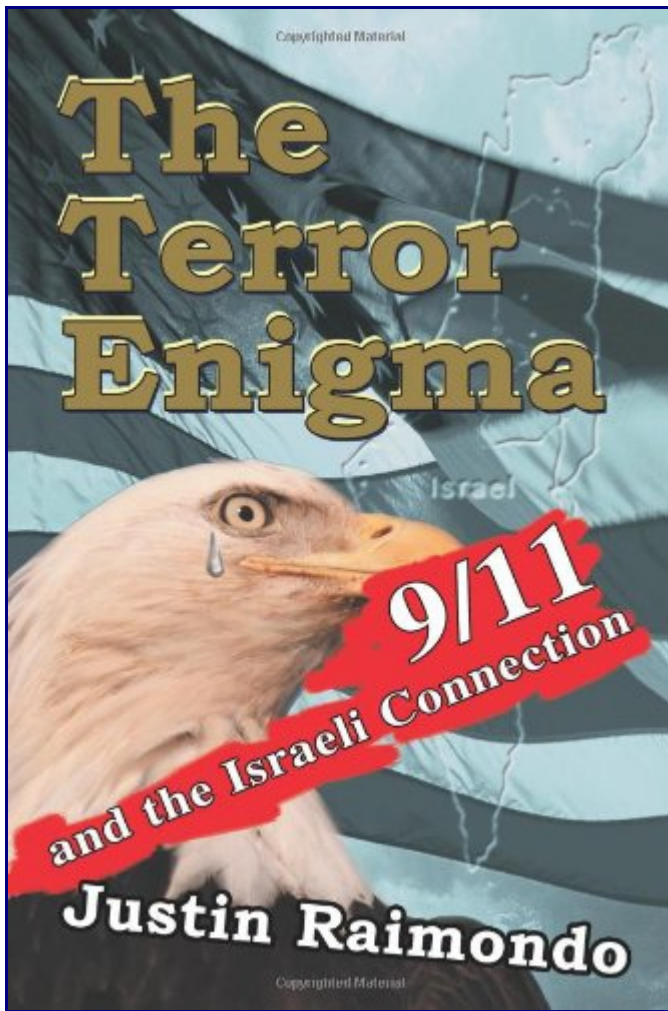

Christopher Bollyn újságíró volt az egyik első író, aki feltárta a lehetséges izraeli kapcsolatokat a szeptember 11-i merényletekkel, és hosszú újságcikk-sorozatának részleteit más kutatók is gyakran idézik. 2012-ben összegyűjtötte ezt az anyagot, és egy könyv megjelentette *Megoldás 9-11* címmel, így sokkal szélesebb közönség számára elérhető az izraeli Moszad lehetséges szerepéről szóló információit, [egy változat pedig online is elérhető](#). Sajnos nyomtatott kötete súlyosan megsínyli a politikai peremen írók számára jellemző forráshiányt, az egyes cikkekből eredő eredetéből adódóan rossz szervezettség és ugyanazon pontok gyakori ismétlődése, és ez csökkentheti annak hitelességét egyesek körében. olvasók. Ezért azokat, akik megvásárolják, figyelmeztetni kell őket a súlyos stilisztikai gyengeségekre.

Valószínűleg sokkal jobb összefoglalót készített a 9/11-i támadások mögött meghúzódó izraeli kézre utaló igen kiterjedt bizonyítékokról a közelmúltban **Laurent Guyénot** francia író, mind a *JFK-9/11: 50 Years of the Deep State*, mind a 2017-es könyvében. 8500 szavas cikke is [„9/11 izraeli munka volt”](#), amely ezzel egy időben jelent meg, és az itt leírtaknál sokkal több részlettel szolgál. Bár nem feltétlenül támogatom minden állítását és érvét, általános elemzése teljes mértékben összhangban van az enyémmel.

Ezek az írók anyagokat szolgáltatnak az izraeli Moszad-hipotézis alátámasztására, de csak egy fontos pontra rengetegre kellett a figyelmet. Legfeljebb azt váránk, hogy a három gigantikus New York-i irodaház teljes lerombolását és a Pentagon elleni légitámadást erős terrortámadások hatalmas méretű és léptékű műveletek lennének, amelyek igen jelentős szervezeti infrastruktúrát és munkaerőt igényelnek. A támadásokat követően az Egyesült Államok kormánya nagy erőket tett a túlélő iszlám összeesküvők felkutatására és letartóztatására, de alig sikerült találni egyet sem. Úgy tűnik, mindannyian maguk haltak bele a támadásba, vagy más módon egyszerűen eltűntek a levegőben.

▲ ▼ De különösebb erőfeszítés nélkül a Amerikai kormány gyorsan összegyűjtött és letartóztatott mintegy 200 izraeli Moszad-ügynököt, akik közül sokan pontosan ugyanazon a földrajzi helyen tartózkodnak, mint az állítólagos 19 arab gépeltérítő. ezt a New York-i rendőrség letartóztatott néhány ügynököt, miközben nyilvánosan ünnepelték a szeptember 11-i merényleteket, másokat pedig robbanóanyagot vagy azok maradványait tartalmazó furgonokat vezettek New York környékén. A legtöbb Moszad-ügynök nem volt hajlandó válaszolni semmilyen kérdésre, sok közülük, akik megbuktak a poligráfos teszteken, de hatalmas politikai nyomás hatására mindenkit szabadon engedtek és visszatoloncoltak Izraelbe. Néhány évvel ezelőtt ezen információk nagy részét nagyon hatékonyan mutatták be a YouTube-on elérhető rövid videóban

▲ ▼ Van egy másik lenyűgöző apróság, amelyet nagyon ritkán láttam megemlíteni. Alig egy hónappal a szeptember 11-i merényletek után két izraelit fogtak el, amint fegyvereket és robbanóanyagokat loptak be a mexikói parlament épületébe. Ez a történet természetesen számos szalagcímet jelentett akkoriban a vezető mexikói újságokban, de teljes csend fogadta a Amerikai média. Végül hatalmas politikai nyomásra minden vádat ejtettek, és az izraeli ügynököket hazatoloncolták. Erről a figyelemre méltó esetről csak egy kis spanyol aktivista webhelyen számoltak be, és néhány más helyen is megvitatták . Néhány évvel ezelőtt könnyen megtaláltam az interneten a mexikói újságok beszkenelt címlapját, amelyek ezekről a drámai eseményekről számoltak be, de már nem tudom könnyen megtalálni őket. A részletek nyilvánvalóan kissé töredékesek és esetleg torzak, de minden bizonnyal meglehetősen érdekesítőek.

▼Feltételezhető, hogy ha feltételezett iszlám terroristák követték volna szeptember 11-i merényleteiket, egy hónappal később a mexikói parlament épületét is lerombolták volna. Amerikai Amerika közel-keleti katonai invázióinak támogatása nagymértékben megnőtt volna. Ezenkívül a mexikói fővárosban az arab terroristák által végrehajtott ilyen hatalmas pusztítási jeleneteket minden bizonnyal megállás nélkül sugározták volna az *Univision*, Amerika meghatározó spanyol nyelvű hálózata, teljes mértékben megszilárdítva a spanyolok támogatását Bush elnök katonai törekvései iránt.

Bár a szeptember 11-i merényletekkel kapcsolatos egyre erősödő gyanakvásaim egy évtizedre vagy még régebbre nyúlnak vissza, a témával kapcsolatos komoly vizsgálatom meglehetősen friss, így minden bizonnyal újonc vagyok a területen. De néha egy kívülálló észrevehet olyan dolgokat, amelyek elkerülhetik azok figyelmét, akik oly sok évet töltöttek el mélyen egy adott témában.

Az én szemszögemből a 9/11-i igazság közösségének egy hatalmas része túlságosan sok időt tölt a támadások konkrét részleteivel, és azon vitatkozik, hogy pontosan milyen módszerrel döntöttek le a New York-i World Trade Center tornyait, vagy miről beszélnek. lecsapott a Pentagonra. De úgy tűnik, hogy az efféle kérdések nem bírnak végső jelentőséggel.

Azzal érvelnék, hogy az ilyen technikai kérdések egyetlen fontos szempontja az, hogy az átfogó bizonyítékok kellően erősek-e ahhoz, hogy megállapítsák a hivatalos szeptember 11-i narratíva hamisságát, és azt is bebizonyítsák, hogy a támadásokat egy rendkívül kifinomult szervezet műve, amely hozzáféréssel rendelkezik fejlett haditechnika, nem pedig egy 19 arabból álló, dobozvágókkal felfegyverzett rongyos banda. Ezen túlmenően ezek a részletek nem számítanak.

Ebben a tekintetben úgy gondolom, hogy az elszánt kutatók által az elmúlt tizenhét év során összegyűjtött tényanyag simán megfelelt ennek a követelménynek, talán tízszer-húszszorosan is. Például, még ha egyetlen konkrét tételben is megállapodnának, mint például a nanotermít, egy katonai minőségű robbanóanyag egyértelmű jelenléte, azonnal megfelelne ennek a két kritériumnak. Tehát nem látom értelmét a végtelen vitáknak, hogy nano-termít használtak-e, vagy nano-termít plusz valami más, vagy csak valami egészen más. Az ilyen összetett technikai viták pedig arra szolgálhatnak, hogy elhomályosítsák a tágabb képet, miközben megzavarják és megfélemlítik a véletlenül érdeklődő báméskodókat, ezáltal meglehetősen ellentétesek a 9/11 igazság mozgalom általános céljaival.

Ha arra a következtetésre jutottunk, hogy a tettesek egy igen kifinomult szervezet részei voltak, akkor a *Ki* és a *Miért* kérdésre koncentrálhatunk, ami minden bizonnyal fontosabb lenne, mint a *Hogyan* egyes részletei. *Jelenleg azonban a Hogyan* körüli végtelen vita általában kiszorítja a *Ki* és a *Miért* elemet, és azon tűnődöm, hogy ez a szerencsétlen helyzet esetleg szándékos-e.

Talán az egyik oka annak, hogy miután az őszinte 9/11-i igazságok ezekre a fontosabb kérdésekre összpontosítanak, a bizonyítékok hatalmas súlya egyértelműen egyetlen irányba mutat, ami Izraelt és annak Moszad hírszerző szolgálatát érinti, mivel az ügy túlnyomóan erős indítéka volt. , és lehetőség. És az, hogy Izraelt és hazai munkatársait vádolják a valaha volt legnagyobb támadásért, amelyet Amerika ellen saját földünkön indítottak, óriási társadalmi és politikai kockázatokkal jár.

▲ ▼ De az ilyen nehézségeket a háromezres valósághoz kell mérni. Amerikai polgári életek és az azt követő tizenhét év több billió dolláros háborúink, amelyek több tízezer halottat vagy sebesültet okoztak amerikai katonák és sok millió ártatlan közel-keleti ember halála vagy elköltözése.

A 9/11 Igazság mozgalom tagjainak ezért fel kell tenniük maguknak a kérdést, hogy valóban az „igazság”-e erőfeszítéseik központi célja vagy sem.